

в р я

т о в

а н і

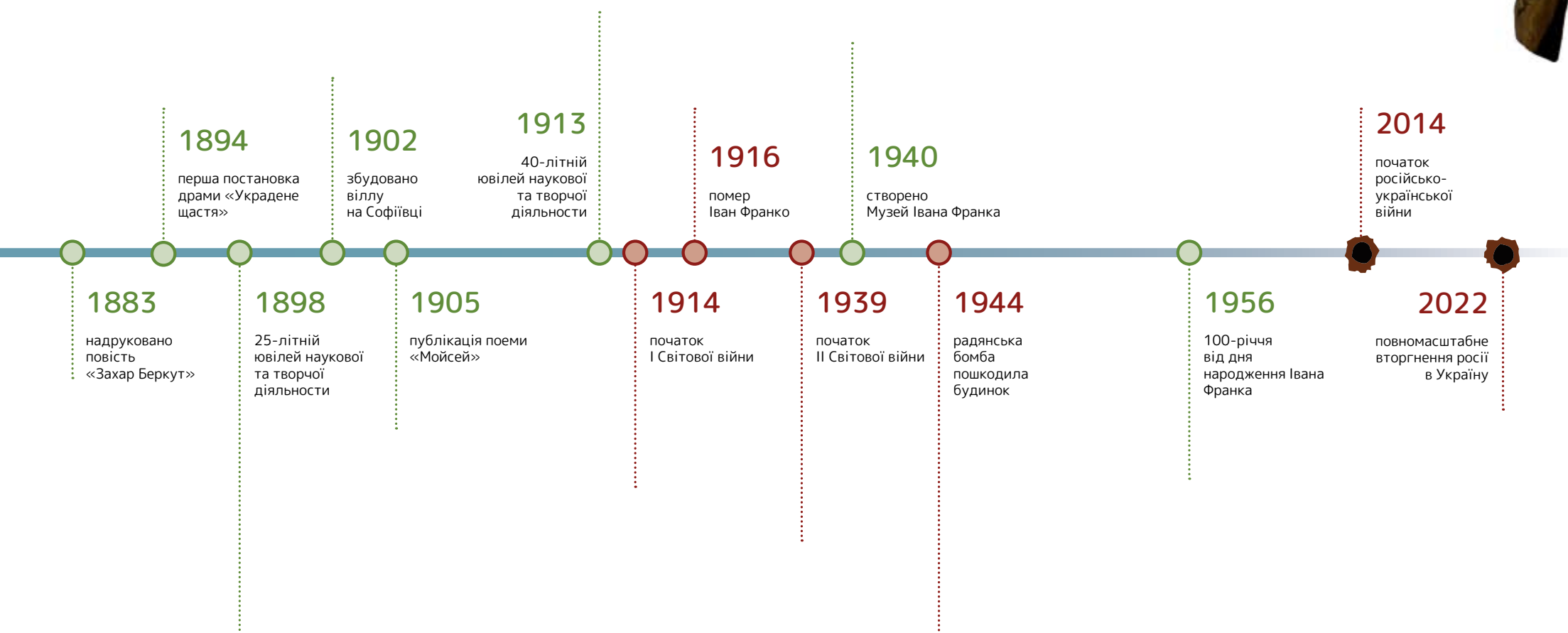
s a v e d

В р я т о в а н і

каталог виставки реставрованих предметів із фондів Дому Франка

saved

A Catalog of the Exhibition of Restored
Objects out of the Franko House Funds

2023

Музейні сізіфи:

врятувати означає перемогти

Museum Sisyphuses:

to save means to win

Музейна справа має у собі щось від Сізіфової праці. Тягнеш д'гори камінь, а він скочується вниз під дією сили тяжіння. І ти знову й знову його піднімаєш «на гору круту крем'яную...»

Прості й печальні еклезіастівські істини: люди смертні, життя скінченне, усе минає, час спливає, крапля камінь точить... Марнота марнот? Так, але й ні. Бо не зовсім.

Бо дещо таки залишається. Рукописи, старі фотографії, твори мистецтва, звичайні речі, яких торкалися руки незвичайних людей...

Та невже?!

Усе це теж зникне і тлінне. Певна річ. Усе нищиться, рветься, тріскає, тоншає й тоне під силою ентропії, старіння, стихійних лих і катаклізмів, а іноді – часто! – і внаслідок фатального людського втручання. Особливо в огні війни. Коли «той мурує, той руйнує, той несимит оком за край світа заглядає...»

Але затяті музейні сізіфи – хранителі цінностей, мисливці за сенсами, лицарі абсурду – вперто змагаються з часом, силкуючись затримати при житті й передати нащадкам те, що без них занидило б, розсипалось, щезло...

Навіщо? Навіщо вони, здавалося б, марнують своє життя, порпаючись у старому папірті, перебираючи поживклі картки каталогів, обережно, у білих рукавичках, торкаючись старих речей, досліджуючи їх, реставруючи, пізнаючи й плекаючи з ніжністю, вартою власних дітей?

Утім, вони таки знають, що і навіщо роблять.

Музейники – люди скромні. Вони просто воскрешають мертвих.

Воскрешають, бо чують їхні голоси і відчувають їхню присутність. У старих речах у химерний, сливе спіри-тичний спосіб вони, музейні сізіфи, вчувають відлуння кроків, що відійшли, і тихе світло звуків, що згасли,

Museum work has something Sisyphian in it. You pull a stone uphill, and it rolls down under the influence of gravity. And you keep raising it again and again «up the flinty steep and craggy mountain...»

Simple and sad ecclesiastical truths: people are mortal, life is finite, everything passes, time fades away, a drop grinds a stone... Vanity of vanities? Yes, but also no. Not completely.

As something still remains. Manuscripts, old photos, artworks, usual items that were touched by unusual people...

Does it?

All of this is also perishable. Sure thing. Everything crumbles, tears, cracks, thins and melts under the force of entropy, aging, natural disasters and cataclysms, and sometimes – often! – as a result of fatal human intervention, too. Especially in the heat of war. When «this one builds up, that one lays waste, and that casts greedy eyes o'er all the globe...»

But those persistent museum Sisyphuses are treasure keepers, hunters for meanings, knights of the absurd – they stubbornly compete with time, trying to keep alive and pass on to their descendants what would have rotted, crumbled, disappeared without them...

Why? Why do they seemingly waste their life, tearing through old paper, going through yellowed catalog cards, carefully, with white gloves, touching old things, researching them, restoring them, getting to know them and nurturing them with a tenderness like those are their own children?

However, they do know what they are doing and why.

Museum workers are very shy people. They just resurrect the dead.

Resurrect, as they hear their voices and feel their presence. In old things, in a whimsical, almost spiritual way,

пучками пальців – у білих, нестерпно білих рукавичках! – намагаються теплі доторки тих, кого вже немає. І просто особливим музейним зором фіксують у тінях минулого щось цінне, нетлінне, незникоме. Варте того, щоб бути врятованим од знебуття.

Музейники – люди скромні. Вони просто роблять свою роботу – красиву, шляхетну, абсурдну і водночас сповнену сенсів. Сізіфову роботу повсякденного змагання смертних за безсмертя тих, що пішли.

Або не пішли? Принаймні не цілком.

Одного такого ми точно знаємо. Його пам'ять і його спадщину плекає наш Музей.

***

Реставраційно-виставковий проект, підсумований у цьому каталозі, називається «Врятовані». Він був реалізований в рамках ширшого музейного проєкту «FrankoData. Відкритий цифровий музей», розробленого і втіленого командою Дому Франка (Львівського національного літературно-меморіального музею Івана Франка) за підтримки Українського культурного фонду, постійного партнера наших ініціатив.

Воєнного 2023 року, в розпалі новітнього варварства – російського збройного вторгнення в Україну й терору проти українського мирного населення, його культури та ідентичності – музейники та музейниці дбайливо відбирали, вивчали, ретельно реставрували і з любов'ю експонували те, що, на їхню скромну гадку, найбільше заслуговувало уваги і найперше потребувало порятунку – від знищення, від втрати, від заникання.

Мабуть, хтось вважає їх диваками. Хіба до якихось старих речей і витворів мистецтва, коли люди гинуть, коли країна розшматована й частково окупована ворогами, коли рідну землю топчуть чужинські чоботи?

Питання непросте, і для музейників насамперед. Хтось із них у пошуках відповіді узяв до рук зброю. А хтось – інструменти реставратора чи перо науковця. Адже наша свобода і гідність залежать не тільки від танків і гармат, а й від того, що ми бережемо від руїни. Бо війна, яка триває, – не тільки за нашу землю і власність, а передусім за ідентичність і вибір бути собою. І музеї – саме про це.

Сізіф робить свій вибір, навіть усвідомлюючи його абсурдність. І він щасливий у своєму виборі, бо бачить у ньому сенс: творити культуру серед війни, зберігати пам'ять від забуття, плекати цінності перед загрозою втрати. Рятувати те, що варте.

they, museum Sisyphuses, hear the echoes of footsteps that have departed and the quiet light of sounds that have gone out, with bundles of their fingers – in white, unbearably white gloves! – they feel warm touches of those already gone. And simply with a special museum vision, they see something valuable, imperishable, indelible in the shadows of the past. Something worth of being saved from oblivion.

Museum workers are very shy people. They just do their work – beautiful, noble, absurd and at the same time full of sense. A Sisyphian work of everyday struggle of the mortal for the immortality of those who have gone.

Or haven't? At least not completely.

We know one of them, for sure. His memory and heritage are cherished by our Museum.

***

The restoration and exhibition project summarized in this catalog is called «Saved». It has been realized as a part of a wider museum project «FrankoData. An open digital museum», developed and realized by the Franko House team (Lviv National Literary and Memorial Museum of Ivan Franko) with support of the Ukrainian Cultural Foundation, a constant partner of our initiatives.

In the war year of 2023, in the midst of the latest barbarism – the russian armed invasion into Ukraine and terror against the Ukrainian civilian population, its culture and identity – museum workers carefully selected, studied, thoroughly restored and lovingly exhibited what, in their humble opinion, was the most worthy of attention and the first to be saved – from destruction, from loss, from extinction.

Perhaps, someone will call them weirdos. Are some old things and artworks that important at the time when people are dying, when the country is torn apart and partially occupied by enemies, when a native land is trampled by foreign boots?

The question is not an easy one, and, above all, for museum employees. Some of them in search for an answer took up a weapon. Others chose restorator's tools or a researcher's pen. As our freedom and dignity depend not only on tanks and cannons, but also on what we save from ruining. Because the war goes on not only for our land and possession, but, first of all, for our identity and choice to be ourselves. And museums are just about that.

Sisyphus makes his choice, even realizing its absurdity. And he is happy about his choice, as he can see sense in it:

***

З поєдинку Сізіфа із Хроносом Сізіф не завжди виходить переможцем. Іноді Сізіф закінчується швидше, ніж Хронос.

Я не знаю, скільки судилося нам, музейним сізіфам обпаленої війною України. Не знаю, що ми встигнемо і що не встигнемо врятувати.

Але я твердо знаю, що наша праця не марна. І що зі старого папіря, світлин, скульптур і картин нашого Дому – Дому Франка – виростає не тільки наша історична пам'ять, але й наша національна ідентичність і наше державне майбутнє. І що без Франка, його чину і його спадщини неможливі та немислимі українські вчора, сьогодні і завтра. І післязавтра теж.

Бо Франко і його спадщина – це не просто наш скарб, ковчег завіту й скрижалі, – це наш компас, лоцман і до-роговказ – і саме тому їх варто рятувати.

Врятувати – означає перемогти.

Наша перемога кується не тільки в окопах на передовій, а й у реставраційних майстернях і фондосховищах, у скарбівнях колекцій і спорожнелих експозиціях, у келях і схронах музейних сізіфів. Якщо вони – ці сізіфи – знають навіщо.

Ми в Домі Франка знаємо. І «Врятовані» – саме про це.

Богдан Тихолоз,
директор Дому Франка

to create culture in the midst of war, to preserve memory from oblivion, to cherish values before the threat of loss. To save what is worthy of saving.

***

Sisyphus does not always win his fight with Chronos. Sometimes Sisyphus finishes quicker than Chronos.

I do not know how much time was given to us, museum Sisyphuses of burnt with war Ukraine. I have no idea what we will manage or fail to save.

But I know for sure that our work is not worthless. And that out of the old paper, photos, sculptures and paintings of our House – the Franko House – there grows not only our historical memory, but also our national identity and our state future. And that without Franko, his deeds and heritage, Ukrainian yesterday, today and tomorrow are impossible and unthinkable. And the day after tomorrow, too.

Because Franko and his heritage are not just our treasure, ark of the covenant and tablets – they are our compass, pilot and guidepost – and that is why they should be saved.

To save means to win.

Our victory is forged not only in the trenches on the front lines, but also in restoration workshops and fund storages, in treasure houses of collections and emptied exhibitions, in the cells and vaults of museum Sisyphuses. If they – Sisyphuses – know why.

We, at the Franko House, know. And «Saved» are exactly about that.

Bohdan Tykholoz,
director of the Franko House

Від кураторки

From a Curator

Упередження вцілілого

Під час Другої світової війни угорський математик і статистик Абрагам Вальд отримав цікаве завдання: мінімізувати втрати військової авіації США, проаналізувавши ураження машин, які повернулися на базу. Тамтешні розробники були переконані, що в місцях із найбільшою кількістю уражень слід наростити броню. І лише Вальд зрозумів, чому це не спрацює: підбиті літаки таки змогли повернутися, на відміну від тих, що були уражені справді критично.

У сучасній науці маємо термін «упередження вцілілого»: коли про явище судять лише за позитивними результатами, відкидаючи ті випадки, де все склалося невтішно.

Уся історія українства до сьогодні часто постає для нас через призму упередження вцілілого.

Кожна неймовірна постать нашої історії або культури, кожна знакова книга або мистецький твір з'явилися чи дійшли до нас як одиниці серед фантомів невцілілого і втраченого.

Скільки геніальних українців не змогли звільнитися з кріпацтва, як Шевченко, чи навчатися, як Франко, а натомість виснажливо працювали заради виживання?

Чому кожне українське мистецько-культурне відродження обов'язково «розстріляне»?

Скільки музеїв і колекцій встоять нині, з-посеред зруйнованих, втрачених у вогні чи затоплених?

На кожен урятований архів визначного діяча знайдеться спалений, або ж із сумною долею, скажімо, Єфремівського, коли вуличні торговці загортали в списані аркуші оселедці.

Тривалий час українська гуманітарна наука наполегливо шукала способу, як говорити про це. Домінували два варіанти: дослідження наявного, власне врятованого, або ж поминальний плач за безповоротно втраченим.

Новий шлях, який, на мою думку, єдино правильний сьогодні, – це нарощувати броню там, куди влучали і цілять найчастіше, а це мова, мистецтво, наука, сакральна

Survivorship bias

During World War II, a Hungarian mathematician and statistician Abraham Wald had an interesting task: he had to minimize the losses for the US military aircraft by analyzing damages of the planes that returned to the base. The constructors were convinced that parts with the most damage should grow more armor. Wald was the only one to understand it was not going to work, as the damaged planes were still able to return, unlike those that received damages in really crucial parts.

Today, science has a special term «survivorship bias», when the notion is judged by only positive results, disregarding cases of a complete failure.

The whole Ukrainian history is often taught from the perspective of the survivorship bias even now.

Every outstanding figure of our history or culture, every iconic book or a work of art appeared or came to us as units among the phantoms of the unsaved and the lost.

How many genius Ukrainians did not have a chance to be bought out of the serfdom or study like Franko, instead of exhausting work for survival?

Why does every Ukrainian artistic and cultural renaissance have to be «executed»?

How many museums and collections will stay today, among the ruined and lost in fire or flood?

For every saved archive there is a burnt one or, as it was a case with Yefremov, street merchants will wrap herrings in written off sheets.

For a long time, Ukrainian humanities have been tediously looking for a way to speak about it. Two options prevailed: to research the available, what has just been saved, or to mourn for the irretrievably lost.

A new way, as far as I am concerned, the only right way today, is to grow the armor where we have been hit the most – and this is language, art, science, sacral sphere – everything that in itself is the ideological basis of the Ukrainian nature. As a human is mortal. «But the art is immortal».

сфера – усе те, що є ідеологічною основою українства. Бо людина скінченна. Та «безмежна штука».

Наша сьогоднішня броня – наші Збройні Сили, завдяки яким ми в принципі маємо змогу жити життя, робити роботу і будувати хоч якісь плани та стратегії.

Сфера неблагих звісток

Класичне музейництво – саме те, яке зберігає, упорядковує, накопичує і описує задля подальшого зберігання, – не несе радісних меседжів.

По-перше, людина смертна. Кожна. Незалежно від заслуг і посад. І найбанальніші з її побутових речей мають усі шанси перетривати власника на сторіччя. Байдуже, що це – римська ванна, трипільська кераміка чи улюблене горнятко з Криворівні.

По-друге, речі не вічні. Навіть музейні сховища не обов'язково є стовідсотковим шелтером чи останньою точкою митарства одиниці. Про це нам свідчать, наприклад, десятки печаток і екслібрисів, які може містити одна книга.

По-третє, добрі наміри і людський фактор не завжди благо. Байдуже, йдеться про недбале зберігання, невдалу реставрацію чи то пряме нищення одиниць через бажання вислужитися перед панівним політичним режимом.

По-четверте, росія досі існує.

Дім урятованих речей

Від початку повномасштабного вторгнення команді Дому Франка спершу довелося суттєво переосмислити план організації власної роботи і музейної структури загалом. Щоденний «порятунок» із теоретичного модулю набрав раптом цілком конкретних рис, планові наради звично поповнилися словами й фразами на кшталт «евакуація», «сховище», «загроза ракетного удару чи вуличних боїв». Розвиток подій був непередбачуваним, тож довелося прорахувувати всі варіанти, навіть найгірші.

Проте ми відчували незриму підтримку і розуміння не лише від наших рідних – перед нами покоління й покоління самовідданих людей, які доклали справді титанічних зусиль, аби врятувати ті одиниці, які ми сьогодні вважаємо золотим фондом нашої понад 35-тисячної колекції.

Поступово серед функцій, які ми і так виконували попередніми роками, виокремилися найактуальніші, що й стали магістральними у нашій нинішній стратегії: реставрація, оцифрування, доступнення й інформування.

Our armor today is our Armed Forces, thanks to whom we generally can live, do our work and build at least some plans and strategies.

A sphere of bad news

Classical museology, specifically the one that keeps, organizes, accumulates and describes for further preservation, does not bear happy messages.

First of all, people are mortal. Each and every one of them. Regardless of their merits and positions. And even most down-to-earth everyday items have all chances to outlive their owner by centuries. It does not matter whether we speak about a Roman bathroom, a Trypillia ceramics or our favourite cup from Kryvorivnia.

Secondly, things are not eternal. Even museum shelters are not necessarily one hundred percent safe or the last point of a unit's journey. This can be proven by, say, dozens of stamps and bookplates a book may contain.

Thirdly, good intentions and human factor are not always a blessing. It does not matter, if we speak about the careless storage, unsuccessful restoration or outright destruction of units due to the desire to curry favor with the ruling political regime.

Fourthly, russia still exists.

House of saved things

Since the beginning of a full-scale invasion, the Franko House team first had to thoroughly reconsider the organization plan of our own work and the museum structure in general. Everyday «saving» with its usual theoretical mode suddenly received quite real features, and our planned meetings had some new phrases added to them, like «evacuation», «shelter», «a threat of a missile attack or street fights». Events were developing very unpredictably, so we had to take all options into account, even the worst ones.

However, we felt the invisible support and understanding not only from our families – before us, generations and generations of selfless people put a genuinely tytanіc efforts to save the items we now regard to be the golden fund of our more than 35,000 collection.

Gradually, among all functions we have been performing during last years, a few most relevant ones have proven to be the focus ones in our current strategy, them being restoration, digitization, accessibility and information.

A grant project «FrankoData: an open digital museum» gave us a change to deepen and optimize some of processes that had already been in progress at the Museum.

Грантовий проєкт «FrankoData: відкритий цифровий музей» дав нам змогу лише поглибити й оптимізувати деякі з тих процесів, які й до того уже успішно тривали у Музеї.

Адже неврятованих речей у найширшому сенсі слова в музеях немає. Усе, що ми зберігаємо, – це щось, що потрапило у фонди цілеспрямовано чи випадково, через найважливіші руки або ж від незнайомців, із захопливим провенансом або ж за геть нез'ясованих обставин.

Але, потрапивши сюди, всі ці матеріальні носії незримих сенсів стали нашими, а отже, належать всім. Знайшли сховок, звідки їх зможуть побачити сотні.

Врятовані, отже тривають

Експозиція «Врятовані» – це проміжний звіт одного з напрямів музейної роботи – збереження й реставрування. Запланована як практично необхідний робочий етап, виставка доволі швидко переросла в акт щирої всеосяжної вдячності – воїнам, які охороняють наш спокій і нашу колекцію, а отже, і наш спосіб життя; реставраторам – штатним і представникам інших реставраційних структур, які надали нам неоціненну фахову підтримку і допомогу; команді Дому Франка, яка щодня невтомно рухається шляхом локальних науково-культурних перемог задля однієї, Найважливішої; та усій нашій спільноті, яка підтримує нас навіть у часи найвищої історичної турбулентності.

Врятовані речі бувають загадковими, наче японські шкатулки-головолмки: потрібно бути дуже чутливим, обережним і наполегливим, аби відкрити таємниці, які вони приховують.

Можливо, це сімейна історія, дитячий спогад про цукерку чи зелене світло з-під абажуру лампи? Можливо, це ниточка, з якої виткався знаменитий твір, а може, стіл, за яким цей шедевр було створено?

Речі свідчать про людину дуже багато: якою вона була, які мала звички і смаки, чим пристрасно захоплювалася, а що вважала для себе чужим; із ким дружила і що цінувала понад життя.

Рятуючи речі, ми рятуємо документи пам'яті. А пам'ять не знає часових рамок.

Пам'ять не має ціни.

Богдана Мелих,
кураторка виставки «Врятовані»

As there are no unsaved items, in the broadest sense of this word, in museums. Everything we keep, appeared in our collection on purpose or by chance, through the most important hands or from strangers, with a fascinating provenance or under completely unexplained circumstances.

Anyway, coming here, all these materialistic bearers of invisible senses became ours, and, therefore, they belong to everyone. They have found a hiding place where they can be seen by hundreds.

Saved, therefore lasting

The exposition «Saved» is an interim report of one of the museum work directions, preserving and restoration. Planned as a practically necessary work stage, the exhibition quite soon grew into the act of sincere and comprehensive gratitude to our warriors who guard our rest and our collection, and, therefore, our lifestyle; to our restorators – those working for us and those from other restoration companies, that gave us priceless professional support and assistance; to the Franko House team, who every day tirelessly, through local scholarly and cultural victories, move closer to the Most Important Victory; to our whole community, who supports us at times of the highest historical turbulence.

Saved things may be mysterious like Japanese puzzle boxes: you have to be highly sensitive, careful and persistent to discover their hidden secrets.

Perhaps, it is a family story, a childhood memory about a candy and a green light from under the lamp? Or possibly, it is a thread the famous text was created of, or, maybe, a table that this masterpiece was created at?

Things can tell a lot about a person: what they were like, what passions, habits or taste they had, who they were friends with and what they valued beyond life.

By saving things, we save memory documents. And memory does not have time limits.

Memory is priceless.

Bohdana Melykh
curator of the Exhibition «Saved»

Ключ до «Врятованих»

Виставка «Врятовані», яка стала одним із звітних етапів проєкту «Frankodata», – особлива. І до неї складно підібрати хронологічні чи типологічні ключі. Усі ці одиниці об'єднує, безумовно, Франкова постать, адже прямо чи опосередковано жодна з цих речей не мала б такої вартості (передусім наукової), якби не ім'я Івана Франка.

Іноді речі промовляють самі. Рука реставратора, око пильного науковця чи небайдужість відвідувача – це той інструментарій, який допомагає речам віднаходити власні голоси й говорити гучніше.

Основою експозиції, а отже й цього видання, стали одиниці з дерева і паперу, які гостро потребували реставрації задля подальшого збереження й змоги експонування.

Проте виставковий проєкт набув поліфонічності завдяки творам мистецтва і фото з нашої колекції, не кажучи вже про меморіальні артефакти, завдяки яким історії речей стали пронизливо-особистими, емоційними.

Таймлайн Івана Франка – вервечка подій, які послідовно перетікають одна в одну: його народження, становлення, коло сучасників, праця, вершинні твори, смерть і посмертне вшанування – це і є та незрима структура, поверх якої ми спробували тематично згрупувати спершу експонати, а опісля і їхні зображення у каталозі.

Також ви матимете змогу побачити фото деяких одиниць до реставрації й оцінити той обсяг роботи, яку виконали реставратори Дому Франка.

The key to «Saved»

An exhibition «Saved», that became one of the reporting stages of «FrankoData» project is a special one. It is hard to pick up a chronological or typological key to it. All exhibits are undoubtedly united by Franko's figure, as, directly or indirectly, none of these items would have its value (first and foremost, a scholarly one) without Franko's name.

Secondly, sometimes things speak for themselves. A restorator's hand, a watchful scholar's eye or a visitor's concern are the tools that help things find their own voices and speak louder.

The basis of the exposition, and, therefore, of this publication, are wooden and paper items that desperately needed a restoration for their further preservation and exposition.

However, the exhibition project became polyphonic thanks to the works of art and photos from our collection, saying nothing of the memorial artefacts that made the stories of these items intimately personal and emotional.

Ivan Franko's timeline is a chain of events smoothly flowing one into another – his birth, growth, circle of contemporaries, work, pinnacle works, death and posthumous respect – this is the invisible structure, on the basis of which we tried to thematically unite first the exhibits, and then their images in the catalog.

You will also have a chance to see the units photos before the restoration.

1800-ті

у Нагуєвичах збудовано церкву, одним із жертводавців якої стає Яків Франко, заможний коваль
church in Nahuyevychi was built. A wealthy smith Yakiv Franko was one of the donors of the church

1873

перші збережені поезії та драматичні спроби
the first saved poetic and dramatic attempts

1883

публікація повісті «Захар Беркут»
a publication of the novel *Zakhar Berkut*

1890

публікація поеми «Лис Микита»
a publication of the poem *Fox Mykyta*

1898

25-літній ювілей наукової та творчої діяльності
the 25th anniversary of the scientific and art activity

1905

публікація поеми «Мойсей»
a publication of the poem *Moses*

1914

початок I Світової війни
the beginning of the World War I

1921

перепоховання тіла Івана Франка
Ivan Franko's body was reburied

1939

початок II Світової війни
the beginning of the World War II

1944

радянська бомба пошкодила будинок
a soviet bomb damaged the house

1986

відкрито меморіальну експозицію в Музеї
the memorial exhibition in Franko's villa was opened

2023

виставка «Врятовані»
the Exhibition *Saved*

1856

у родині Якова Франка та Марії з роду Кульчицьких народився син Іван
a son Ivan was born in the family of Yakiv Franko and Mariya of the Kulchytskyi family

1877 1880 1889 1892

арешти
arrests

1886

одружився з Ольгою з роду Хоружинських
Ivan Franko married with Olha of the Khoruzhynskiy family

1893

перша постановка драми «Украдене щастя»
the drama *The Stolen Happiness* was performed for the first time

1902

збудовано віллу на Софіївці
the villa at Sofiivka district was built

1913

смерть старшого сина Андрія; 40-літній ювілей наукової та творчої діяльності
a death of the oldest son Andriy; the 40th anniversary of the scientific and art activity

1916

помер Іван Франко
Ivan Franko died

1933

спорудження намогильного пам'ятника
the headstone monument was constructed

1940

створено Музей Івана Франка у віллі на Софіївці
Ivan Franko Museum was founded

1956

100-річчя від дня народження Івана Франка
the 100th anniversary of the Ivan Franko's birth

2014

початок російсько-української війни
the beginning of the Russian-Ukrainian War

Портрет 1897 року

A portrait, 1897

Образ, із якого розпочинаємо, – один із найгарніших портретів письменника з колекції Дому Франка. Проте ця робота приховує, напевно, і найболючішу історію. Він справді «врятований», до того ж неодноразово. Врятований від історичних реалій, людської захланности та ідеологічного фанатизму.

Портрет Івана Франка, який Іван Труш створив 1897 року, – один із небагатьох датованих. Для цієї роботи художник обрав техніку гризайль – олійні фарби підбрано так, що кінцевий результат наближає роботу до сепії, та й саме зображення реалістичне настільки, що створює ілюзію світлин.

У певний час цей мистецький твір перебував у власності Музею українського мистецтва, а 1954 року перейшов до колекції Музею Івана Франка. Тоді ж і з'ясувалося, що хтось вчинив над роботою наругу – на полотні виднілися сліди наспіх замальованих порізів.

Існує кілька версій щодо того, хто вчинив цей злочин, проте найімовірніше, що це справа рук тогочасного заступника директора Музею українського мистецтва Василя Любчика. Іронічно, адже той сам був художником, і його роботи, створені приблизно у той-таки період, також є в колекції Дому Франка.

Портрет гостро потребував якісної реставрації, яку здійснили 1962 року. А порізи і нищення в радянський час наказано було приписувати чи то полякам, чи то «українським буржуазним націоналістам».

Сьогодні ж цей портрет – справжня перлина нашої колекції та приклад мистецтва, яке триваліше за життя і навіть за політичні режими. Тож саме з нього починаємо віртуальну мандрівку у світ «Врятованих».

The image we would like to start with is one of the most beautiful Ivan Franko's portraits from the Franko House collection. Still, this work also hides, probably, the most painful story. It was indeed «saved», and not once. Saved from historical realia, human greediness and ideological zealotry.

The portrait of Ivan Franko that Ivan Trush created in 1897 is one of a few dated. For this work, the painter chose a grisaille technique, with the oil paints selected so that the final results resemble sepia, and the image itself is so realistic it creates the illusion of a photo.

For some time, this work of art was kept at the Museum of Ukrainian art, and in 1954, it replenished the Ivan Franko Museum collection. At the same time, it turned out someone had damaged the work – some parts of the canvas showed traces of hastily drawn cuts.

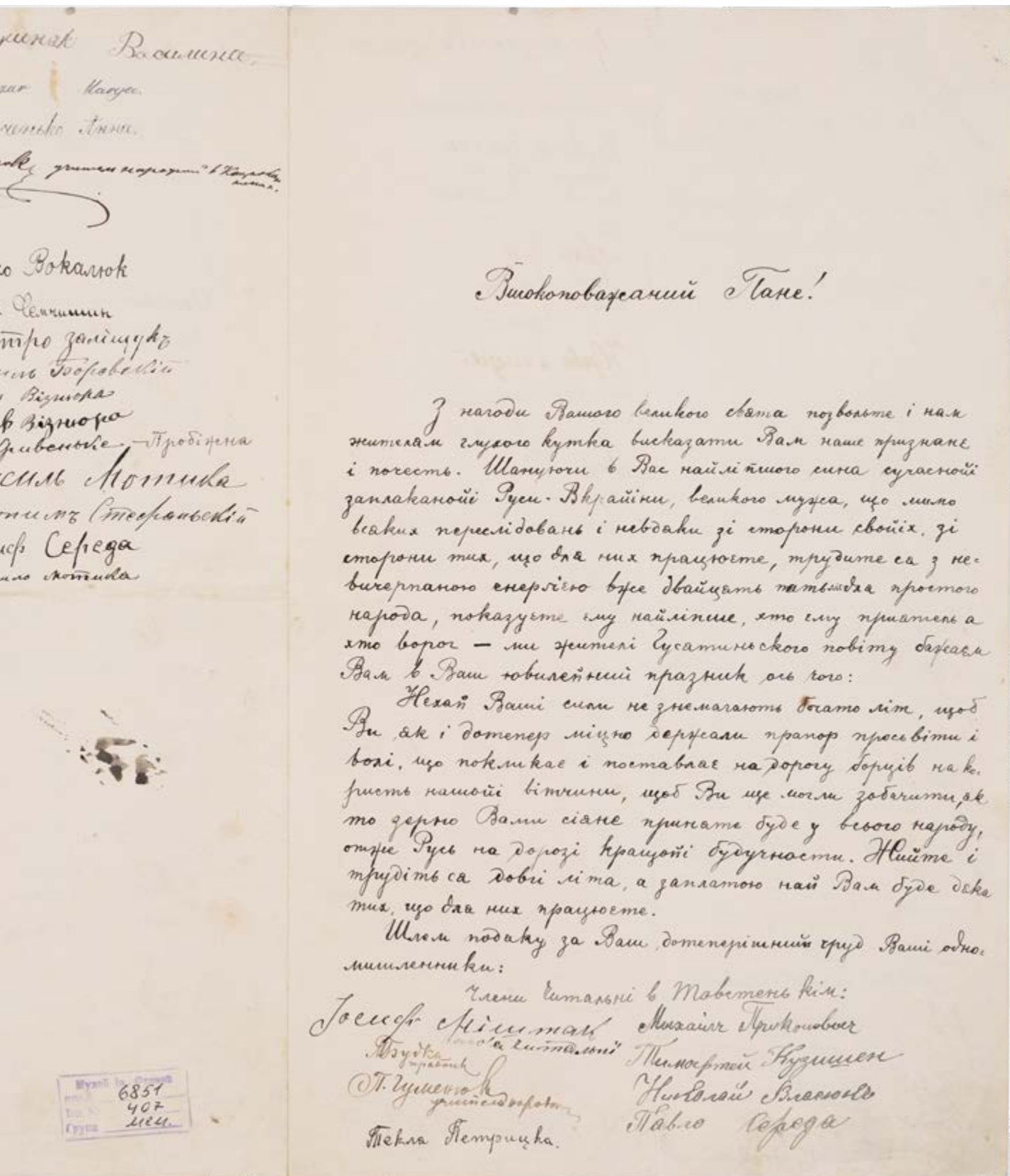
There are a few possible delinquents, but most probably, the damage was caused by the hands of that time deputy director of the Museum of Ukrainian art, Vasyl Liubchuk. Ironically, he was a painter himself, and his works, created approximately at the same period, are also a part of the Franko House collection.

The portrait was in desperate need of a high-quality renovation that was performed in 1962. During the Soviet era, cuts and damages were said to be caused by either Poles or «Ukrainian bourgeois nationalists».

Nowadays, this portrait is a real gem of our collection, and an actual example of art that lasts longer than life and even political regimes. That is why it is with this portrait that we start our virtual journey to the world of «Saved».

Іван Труш. Портрет Івана Франка. 1897
полотно / олія
73 × 50 см

Ivan Trush. Portrait of Ivan Franko. 1897
oil on canvas
73 × 50 cm

Прижиттєві ювілеї

Anniversaries during Franko's lifetime

Ушановування визначних, «круглих» дат є для нас звичною практикою. Своєю особистою точкою відліку Франко обрав початок наукової та творчої діяльності 1873 року. Саме цим роком датовані найдавніші вірші письменника, що дійшли до нашого часу.

Українська громадськість гідно відзначила два прижиттєві ювілеї Івана Франка – 25-літній 1898-го і 40-літній 1913 року.

Із цими святкуваннями прямо пов'язані численні артефакти з колекції Дому Франка: фото, дарунки (знаменитий ріг достатку від Соломії Крушельницької, срібний лавровий вінок від товариства «Сокіл-Батько»), численні вітання – листи, телеграми, адреси в автентичних папках тощо. Шість привітань різних років було відrestauroвано в рамках проекту «Frankodata», який також вписується в традицію відзначення Франкових ювілеїв, адже реалізований у 150-ту річницю від початку його наукової та творчої діяльності.

Honouring significant and, moreover, round dates is our common practice. Franko chose his personal starting point to be the beginning of his scholarly and creative activity in 1873. That year, the oldest writer's poems, that made it to our times, were published.

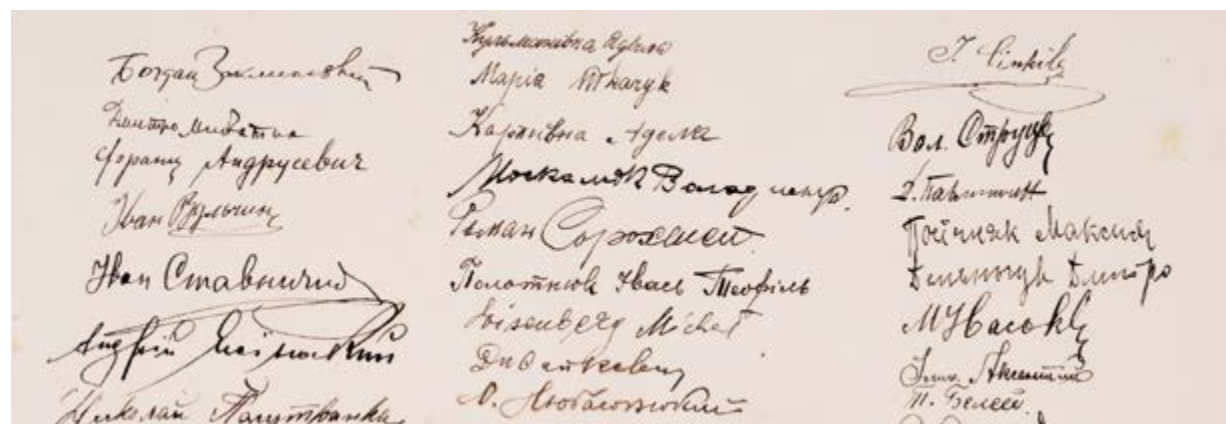
The Ukrainian community decently celebrated two anniversaries during Ivan Franko's life – the 25th anniversary in 1898 and the 40th anniversary in 1913.

A lot of artefacts from the Franko House collection date back to these celebrations, like photos, presents (a famous cornucopia from Solomiya Krushelnytska or a silver laurel wreath from «Sokil-Batko» («Falcon-Father») society), as well as numerous greetings in form of letters, telegrams, addresses in authentic folders etc. Five greetings from different years were renovated within «FrankoData» project, that is also related to the tradition of celebrating Franko's jubilees, as it was realised to the 150th anniversary of the writer's scholarly and creative activity.

Привітання Івану Франкові з нагоди 25-літнього творчого ювілею від мешканців села Товстенського Гусятинського повіту папір / рукопис 290 × 420 мм

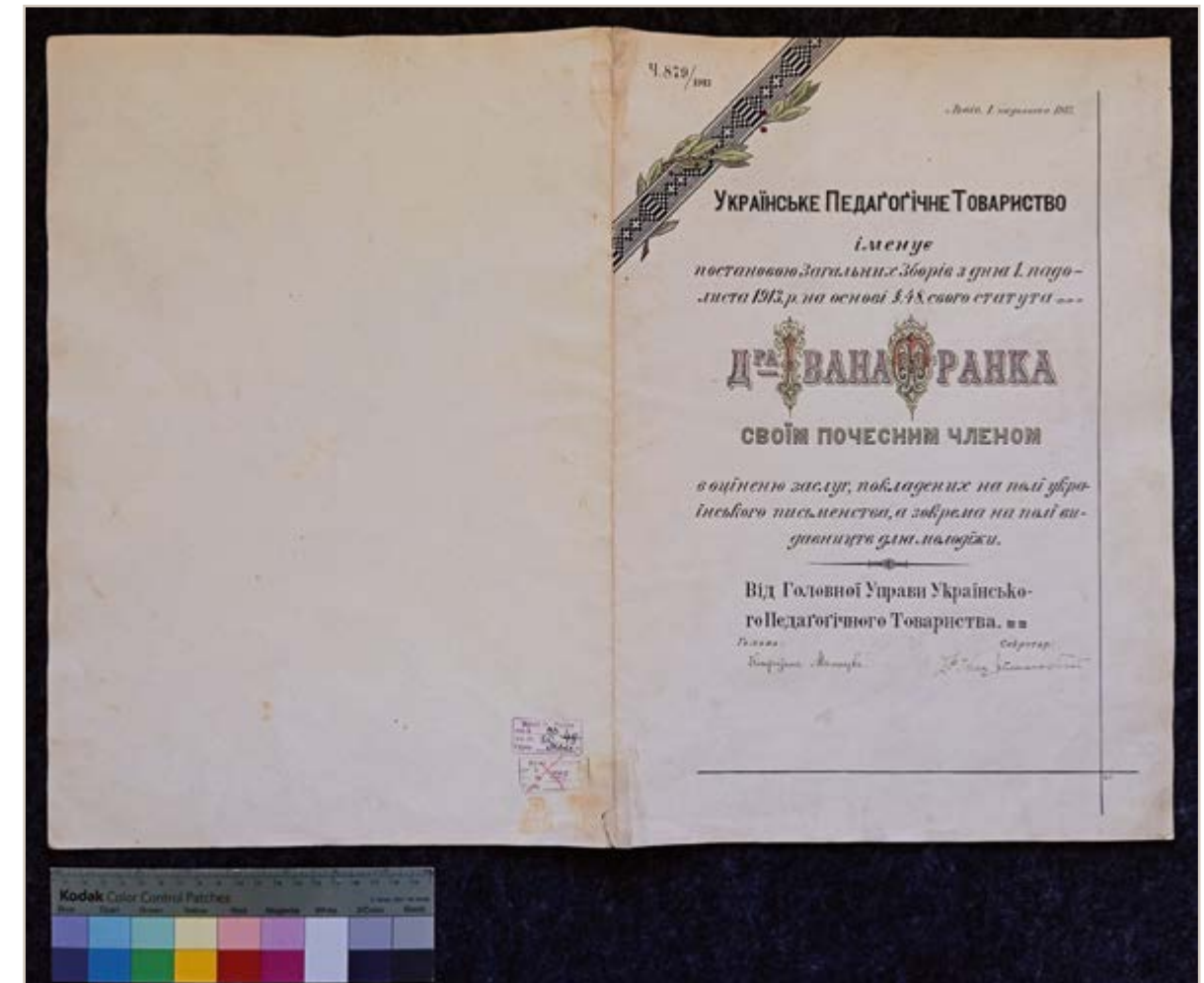
Greetings to Ivan Franko on the occasion of the 25th anniversary of literary activity from inhabitants of the village of Tovstenke of Husiatyn povit. 1898 paper / manuscript 680 × 420 мм

Привітання Іванові Франку з нагоди 25-літнього творчого ювілею від шкільної молоді Станіслава папір / рукопис, акварель 420 × 275 мм

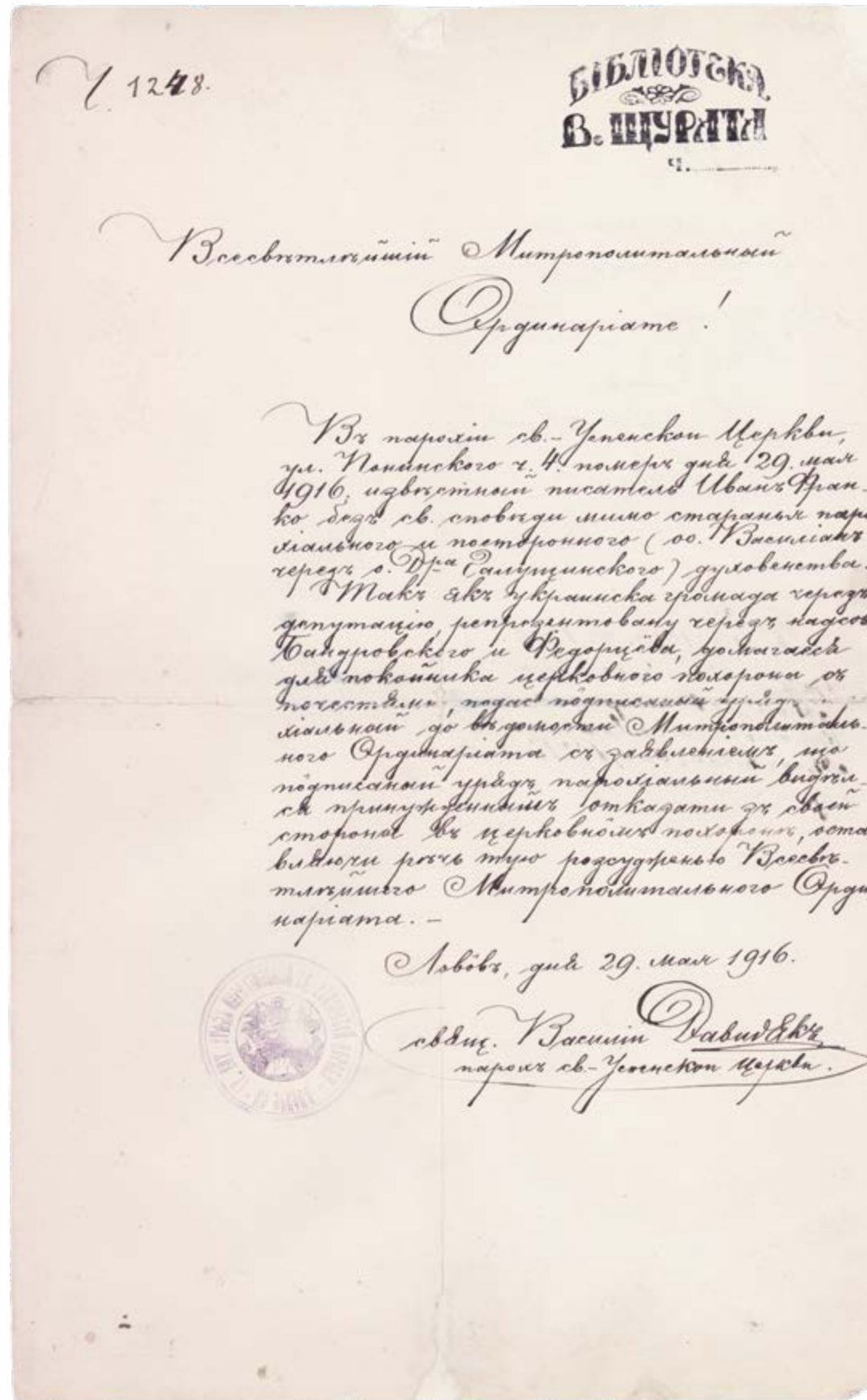
Greetings to Ivan Franko on the occasion of the 25th anniversary of literary activity from school youth of Stanislav paper / manuscript, aquarelle 420 × 275 mm

Грамота Іванові Франку від головної управи Українського Педагогічного Товариства про присвоєння йому почесного членства. 1913
папір / рукопис
440 × 310 мм

A certificate to Ivan Franko from the main government of the Ukrainian Pedagogical Society about awarding him an honor membership. 1913
paper / manuscript
440 × 310 мм

Увічнення пам'яті

Memory perpetuation

По смерті Франка традиція його вшанування не обірвалася, проте на тривалий час змістилася до поминальних дат. І це природно, адже так живі сучасники зберігають пам'ять про близьких людей, що відійшли.

Водночас таке вшанування було нагодою актуалізувати потребу спорудження пам'ятника на могилі Франка. Зрештою, після тривалих перипетій рівно 90 років тому, в 1933-му, на Личаківському цвинтарі було відкрито знамениту скульптурну композицію роботи Сергія Литвиненка.

Серед відреставрованих одиниць – документи, що стосуються чину похорону, низка афіш, де повідомляють про заходи на вшанування Франкової пам'яті, що відбулися у 1920-1930-х роках, та два числа газети «Діло», які потребували особливо тривалої й кропіткої роботи фахівця.

На виставці «Врятовані» було також експоновано срібний вінок від Українського січового стрільцтва, який був даниною шани Франкові від українських воїнів.

After Franko's death, the tradition of his honouring did not fade, shifting towards remembrance days instead. It is all natural, as in this way, alive contemporaries cherish memory of close people who are gone.

At the same time, this honouring was a good reason to refresh the need of constructing a monument at Franko's grave. Finally, after long vicissitudes, exactly 90 years ago, in 1933, the Lychakiv cemetery witnessed an opening of a famous monument by Serhiy Lytvynenko.

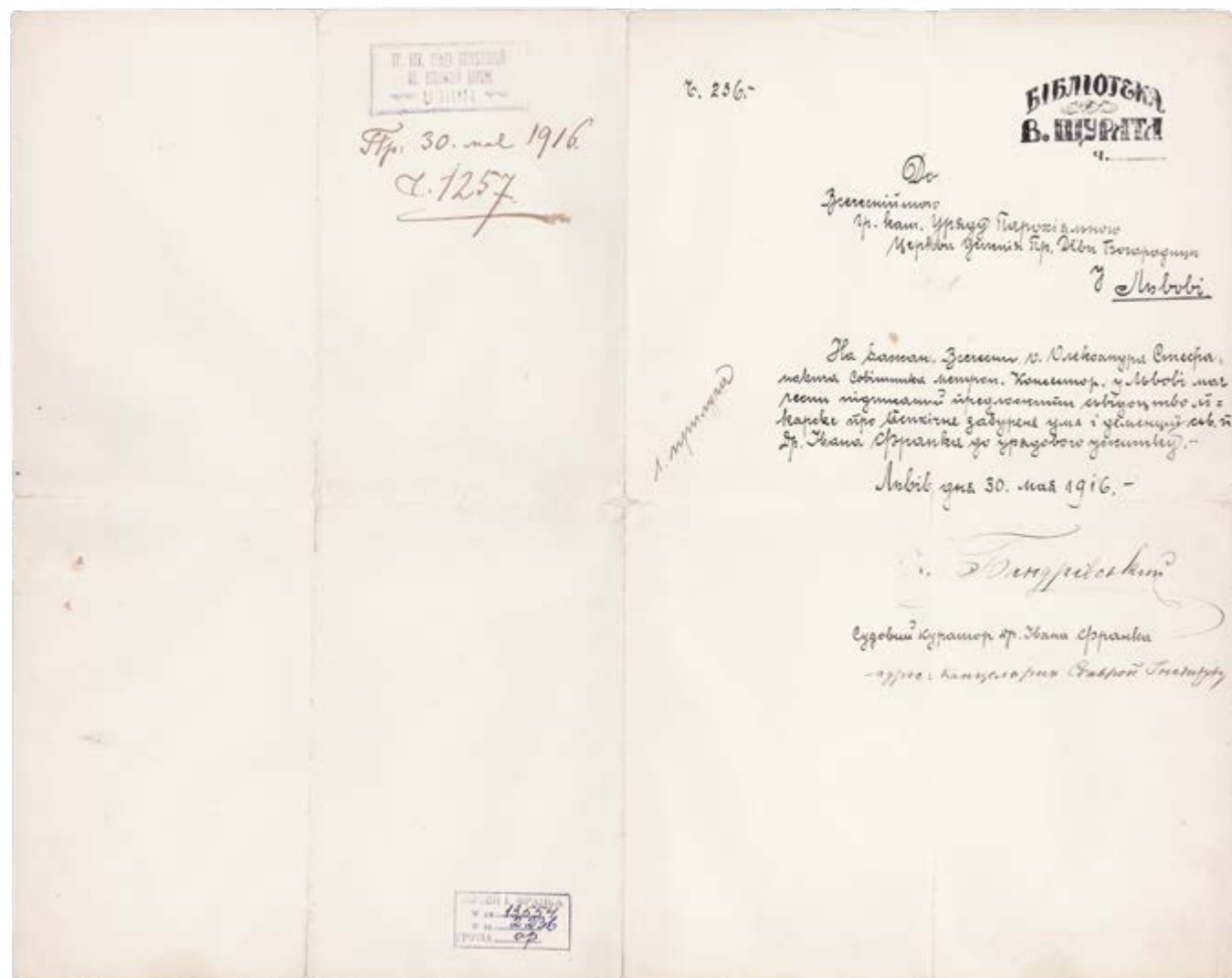
Among renovated items, there were documents related to the funeral ceremony, as well as some posters regarding Franko's commemorative events taking place in 1920-1930s, and two issues of the «Dilo» magazine, that demanded especially long and tedious work.

The exhibition «Saved» presents some of these valuable items, as well as a silver laurel wreath from the Ukrainian Sich Riflemen.

Відмова властей в організації церковного похорону покійного Івана Франка на прохання української громади. 29.V.1916 папір / рукопис 350 × 210 мм

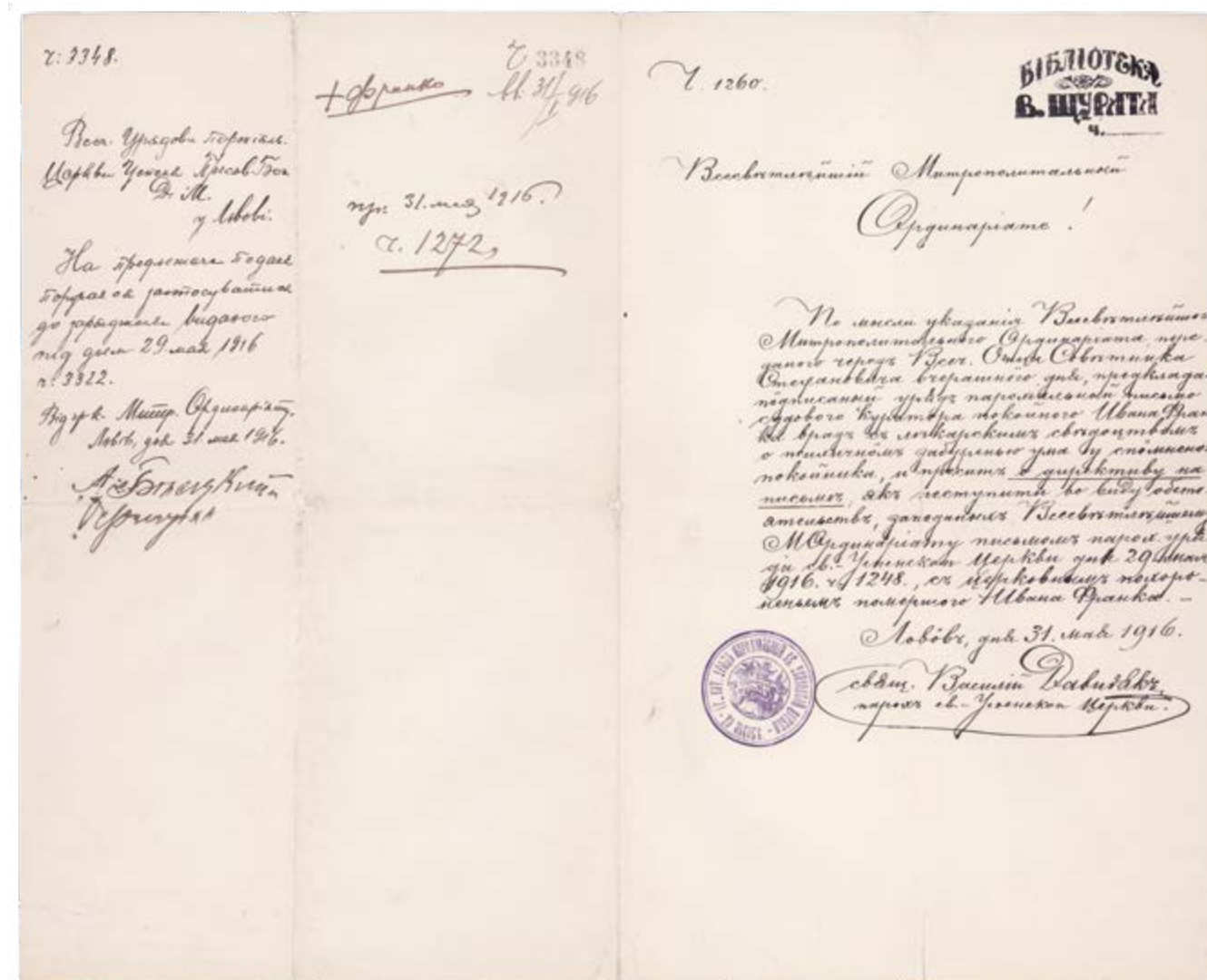
A refuse of the authorities for the request of the Ukrainian community to organize a church burial of deceased Ivan Franko. 29.V.1916 paper / manuscript 350 × 210 mm

Документ за підписом Карла Бандрівського про надання Митрополії лікарського свідоцтва про хворобу і причину смерті Івана Франка. 30.V.1916 папір / рукопис 345 × 215 мм

A document signed by Karol Bandrivskiy about giving to a Metropolis a medical certificate about the disease and cause of Ivan Franko's death signed 30.V.1916 paper / manuscript 345 × 215 mm

Звернення Василя Давидяка до Митрополічного Ординаріату з проханням дати дозвіл на церковне поховання Івана Франка. Львів, 31.V.1916 папір / рукопис 360 × 210 мм

Vasyl Davydiak's appeal to Metropolitan Ordinariate with the request to give a permission for church burrial of Ivan Franko. 31.V.1916 paper / manuscript 360 × 210 mm

ВИКЛАДИ ■■■ В десятилітню річницю смерти ■■■
Івана Франка
 Великого Поета і Письменника, Творця нової доби в нашій культурній розвитку, влаштовує ФІЛІЯ Т-ВА ПЕТРА МОГИЛИ В ПЕРЕМИШЛІ, цикл викладів про його діяльність.

1	Неділя 21. березня	Др. Іван Мандюк	Лірика І. Франка.
2	Неділя 28. березня	Др. Євген Грицак	Драматична діяльність І. Франка.
3	Неділя II. квітня	Проф. П. Волянський	Повістярська творчість І. Франка.
4	Неділя 18. квітня	Проф. Б. Загайкевич	Східні мотиви в творчості І. Франка.

Виклади відбуватимуться в салі „Українського Інституту для дівчат“.
 Початок 5. год. попол. Вступ: 50 сот. сидяче місце, 20 сот. стояче місце.

Друкарня „Світло“ в Перемишлі

Афіша лекцій, присвячених Івану Франкові, які влаштувала філія Товариства Петра Могили в Перемишлі до 10-річчя смерті Івана Франка. Перемишль, 1926 папір / друк
 310 × 470 мм

Афіша святкового концерту у Раві-Руській заходом комітету для вшанування 5-ї річниці смерті Івана Франка. 26.VIII.1921 папір / друк
 580 × 450 мм

A poster of lectures dedicated to Ivan Franko, organized by the affiliate of The Petro Mohyla Society in Peremyshl to the 10th anniversary of Ivan Franko's death. Peremyshl, 1926 paper / print
 310 × 470 mm

A poster of a festive concert in Rava-Ruska by a committee for honoring the 5th anniversary of the Ivan Franko's death. 26.VIII.1921 paper / print
 580 × 450 мм

Заходом комітету для вшанування п'ятої річниці смерті
ІВАНА ФРАНКА
 відбувається
**СВЯТОЧНИЙ
 КОНЦЕРТ**
 з наступною програмою

I.

1. Вступне слово.
2. а) Франко-Лисенко „Вічний революціонер“ хор муж. в супр. форт.
3. б) Франко-Сичинський „До пісні“ хор муж. а capella.
4. а) Singelee: Faust-Phantasie | соль скрипкові в супр. форт.
5. б) Raff: Cavatine
4. Деклямація.
5. Людкевич „Ой Морозе Морозеньку“ пісня народна на мішаний хор з форт.

II.

6. Пачовський-Людкевич „Хор підземних ковалів“ муж. хор в супр. форт.
7. а) : : : : : : : : | соль тенорові в суп. форт.
7. б) : : : : : : : : |
8. Деклямація.
9. : : : : : : : : | соль форт.
10. Шевченко-Лисенко „Бють пороги“ кантата на мішаний хор з форт.

Діригент хорів Вп. П. І. Гриневецький. Акомпанямент обняли Вп. Пп. Вахнянинова, Б. Каревич, Ю. Соневицький.
 Початок точно о год. 8¹ вечером.

ЦІНИ МІСЦЬ: I. ряд. 200 мк. — II. ряд. 150 мк. — III. ряд. 80 мк. — Балькон 120 мк. — Місця стоячі 50 мк.
 Весь дохід призначений на добродійні цілі.
 Комітет.

Печатня ОО. Васильки в Жовні — 1921

Заходом комітету для вшанування п'ятої річниці смерті
ІВАНА ФРАНКА
 відбувається
 в салі „Сокола“ в Раві Руській дня 26 серпня 1921
**СВЯТОЧНИЙ
 КОНЦЕРТ**
 з наступною програмою

I.

1. Вступне слово.
2. а) Франко-Лисенко „Вічний революціонер“ хор муж. в супр. форт.
3. б) Франко-Сичинський „До пісні“ хор муж. а capella.
4. а) Singelee: Faust-Phantasie | соль скрипкові в супр. форт.
5. б) Raff: Cavatine
4. Деклямація.
5. Людкевич „Ой Морозе Морозеньку“ пісня народна на мішаний хор з форт.

II.

6. Пачовський-Людкевич „Хор підземних ковалів“ муж. хор в супр. форт.
7. а) : : : : : : : : | соль тенорові в суп. форт.
7. б) : : : : : : : : |
8. Деклямація.
9. : : : : : : : : | соль форт.
10. Шевченко-Лисенко „Бють пороги“ кантата на мішаний хор з форт.

Діригент хорів Вп. П. І. Гриневецький. Акомпанямент обняли Вп. Пп. Вахнянинова, Б. Каревич, Ю. Соневицький.
 Початок точно о год. 8¹ вечером.

ЦІНИ МІСЦЬ: I. ряд. 200 мк. — II. ряд. 150 мк. — III. ряд. 80 мк. — Балькон 120 мк. — Місця стоячі 50 мк.
 Весь дохід призначений на добродійні цілі.
 Комітет.

Печатня ОО. Васильки в Жовні — 1921

Франкові сучасники

Franko's contemporaries

Будь-яка людина проходить свій життєвий шлях як частинка ширшої мережі – спільноти однодумців, друзів, колег.

Франкові сучасники – в тому числі опоненти, а може, передовсім вони – той фактор, без яких Франко не був би тим Франком, якого ми знаємо сьогодні.

Найочевиднішим, хоч і найбанальнішим, свідченням знайомства є, звісно, листування. Проте в Домі Франка ми маємо ще одну неймовірно цінну і захопливу колекцію – підбірку візитних карток, частину яких було реставровано й експоновано на виставці «Врятовані».

Серед них візитівки Соломії Крушельницької, Миколи Лисенка, Григорія Огоновського, Михайла Павлика, Євгена Чикаленка, Василя Щурата та інших.

Частину з цих карток було експоновано поруч з особистими речами Франка: його чорнильницею, гуцільським ножом тощо.

Поряд розміщено відреставровані та оцифровані літографії з рибами, які Іван Франко надбав на Львівській крайовій виставці у 1894 році.

Each person goes through life as a part of a wider net of their like-minded people, friends and colleagues.

Franko's contemporaries, even his opponents, or rather, especially them, are the factor that Franko would not be himself, as we know him today, without.

The most obvious and down-to-earth proof of acquaintances is, surely, letter communication. However, at the Franko House we possess another highly valuable and fascinating collection – a selection of business cards, part of which has been restored and presented at «Saved» exhibition.

Among them, you can find business cards belonging to Vasyl Shchurat, Solomiya Krushelnyska, Hryhoriy Ohonovskiy, Yevhen Chykalenko, Mykhailo Pavlyk, Mykola Lysenko and others.

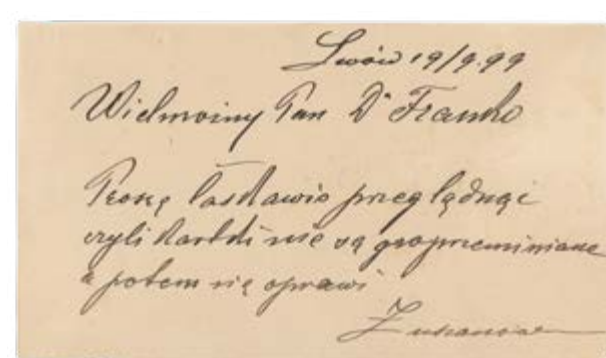
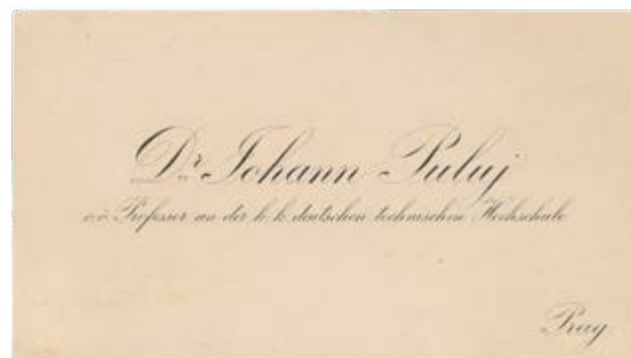
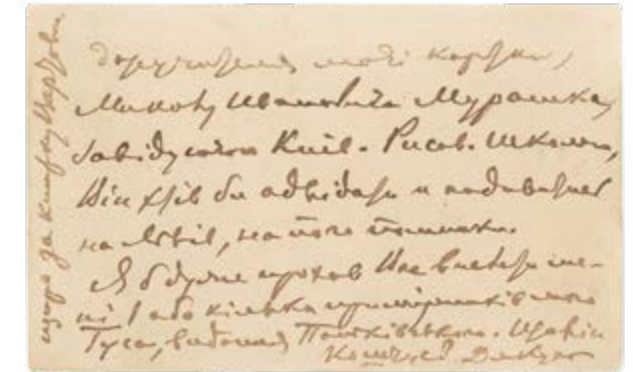
A part of these cards is presented next to Franko's private possessions, like his inkwell, Hutsul knife, etc.

Here, you can also find restored and digitized lithographies with fish, that Ivan Franko purchased at the Lviv Regional exhibition in 1894.

Юзефа Кратохвиля-Відимська.
Будинок університету, в якому вчився
Іван Франко
папір / пастель
270 × 200 мм

Yuzefa Kratokhvyliya-Vidymaska.
University Building where Ivan Franko
Studied
paper / pastel
270 × 200 mm

Візитна картка Миколи Лисенка з автографом. Здогадно 1888
папір / друк, чорнило
90 × 55 мм

Mykola Lysenko's business card with an autograph. Supposedly 1888
paper / print, ink
90 × 55 мм

Візитна картка Євгена Чикаленка
папір / друк; 110 × 65 мм

Візитна картка Володимира Шемета та Володимира Леонтовича.
папір / друк, олівець; 110 × 65 мм

Візитна картка дирекції Музею австрійської етнографії
папір / друк, чорнило; 115 × 65 мм

Візитна картка Соломії Крушельницької з автографом
1899
папір / друк, чорнило; 100 × 65 мм

Візитна картка Івана Пулюя
папір / друк, олівець; 115 × 65 мм

Візитна картка Францішека Стажецького
папір / друк, чорнило; 105 × 60 мм

Візитна картка Василя Щурата
папір / друк; 105 × 65 мм

Візитна картка Олександра Скоропис-Йолтуховського
папір / друк; 90 × 55 мм

Yevhen Chykalenko's business card
paper / print; 110 × 65 мм

Volodymyr Shemeta and Volodymyr Leontovych's business card
paper / print, pencil; 110 × 65 мм

Museum of the Austrian ethnography's business card
paper / print, ink; 115 × 65 мм

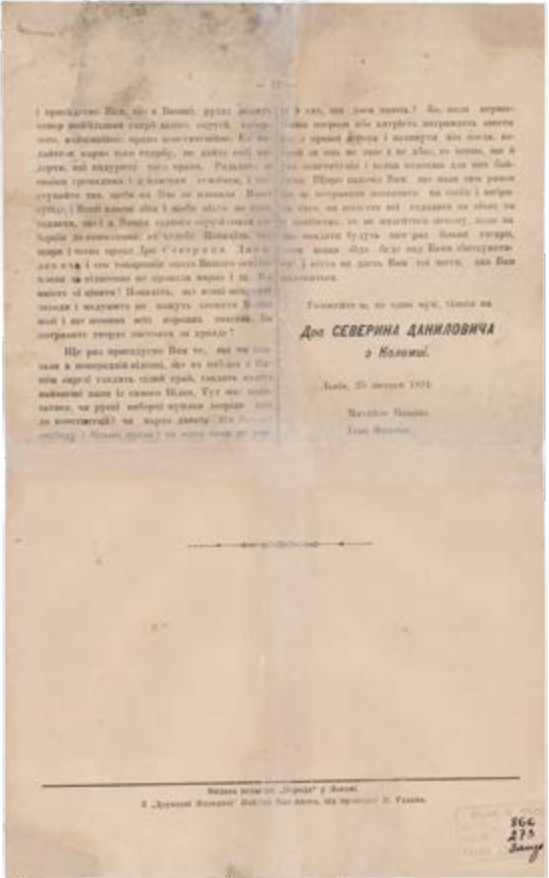
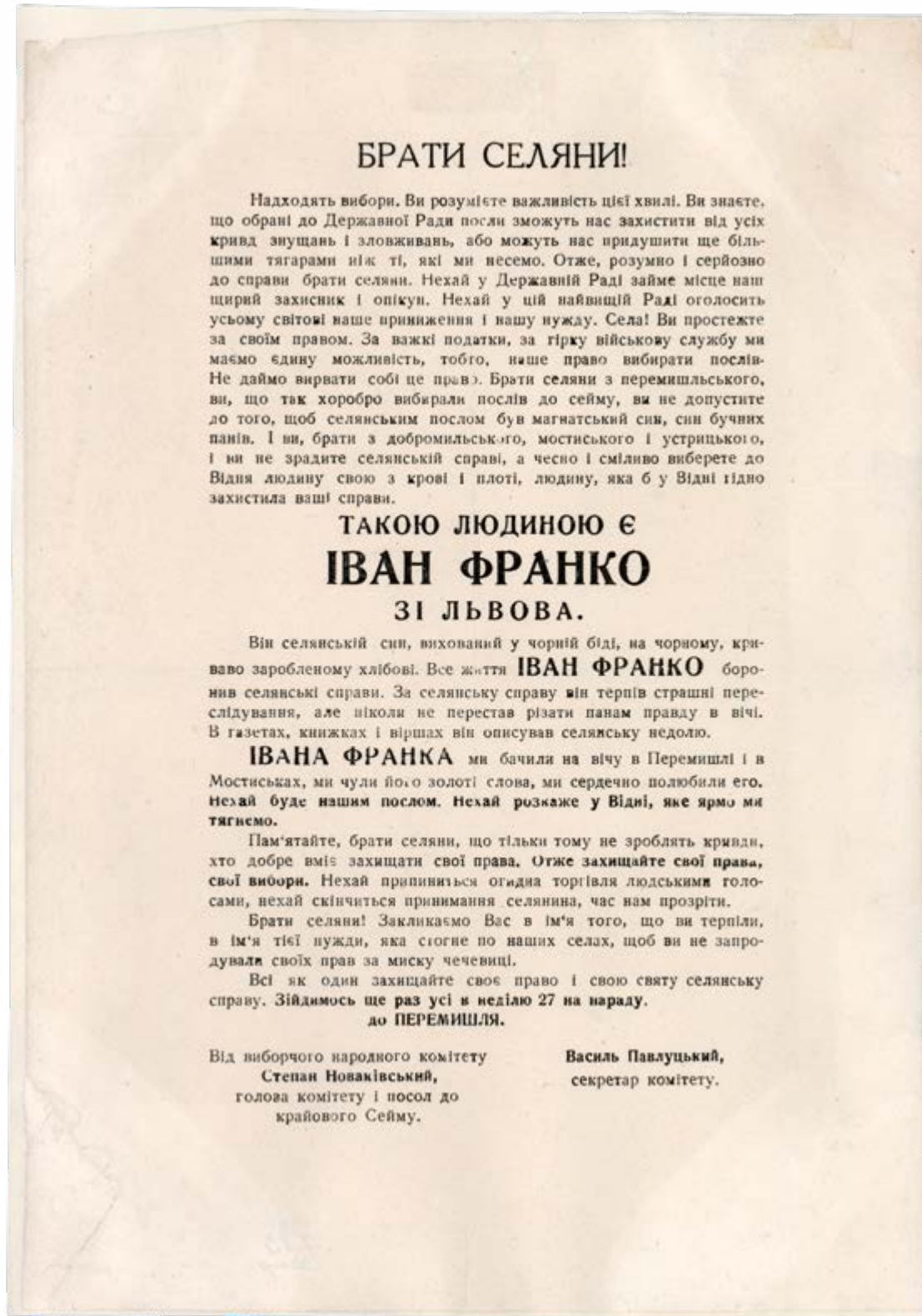
Solomiya Krushelnytska's business card with an autograph. 1899
paper / print, ink; 100 × 65 мм

Ivan Puluj's business card
paper / print, pencil; 115 × 65 мм

Franciszek Starzecki's business card
paper / print, ink; 105 × 60 мм

Vasyl Shchurat's business card
paper / print; 105 × 65 мм

Oleksandr Skoropys-Yoltukhovskiy's business card
paper / print; 90 × 55 мм

Заклик виборчого комітету до селян на підтримку кандидатури Івана Франка на виборах послів до австрійського парламенту. Перемишль, 1895 папір / друк; 205 × 290 мм

Відозва до виборців округу Коломия – Снятин – Косів голосувати за кандидатуру Северина Даниловича. Львів, 25.ІІ.1891 папір / друк; 220 × 300 мм

A call of the electoral committee for the support of Ivan Franko as a candidate for the ambassador to Austrian parliament. Peremyshl, 1895 paper / print; 205 × 290 мм

A call to voters of Kolomyia – Sniatyn – Kosiv district to vote for the candidate Severyn Danylovych. Lviv, 25.II.1891 paper / print; 220 × 300 мм

«Kurjer Lwowski»

Період із 1887-го по 1897-й Іван Франко іронічно означив як «в наймах у сусідів». Ішлося передусім про роботу в польських і німецьких часописах.

Сам Франко підрахував, що опублікував у польських та німецьких журналах і газетах щонайменше 897 різножанрових творів.

У редакції газети «Kurjer Lwowski» він почав працювати 1887-го, а завершив через 10 років – опісля відомого скандалу з виходом його німецькомовної статті «Поет зради» в газеті «Die Zeit».

Із багатьма колегами з часопису Франко мав тривалі та справді дружні взаємини (наприклад, із польським поетом Яном Каспровичем).

В експозиції «Врятованих» – відреставрований стіл із редакції газети – предмет меблів, який перетривав навіть будівлю, в якій містилася редакція.

A period from 1887 till 1897 Franko jokingly marked as «hired by neighbours». First and foremost, he meant his work for Polish and German periodicals.

Franko himself counted that at least 897 of his works of different genres were published in Polish and German magazines and newspapers.

Franko started working at «Kurjer Lwowski» newspaper editorial office in 1887, and finished working there in 10 years – after a well-known scandal connected to the publication of his article «The poet of betrayal», written in German.

Franko had long-lasting and indeed friendly relationships with a lot of his colleagues from the periodical (e.g. with Polish poet Jan Kasproicz).

The exposition «Saved» presents a renovated table from the newspaper editorial office, which was a furniture unit that outlived even the building that housed the office.

Робочий письмовий стіл із редакції часопису «Kurjer Lwowski»
дерево / різьблення

A desk from the editorial office of the Kurjer Lwowski magazine
wood / carving

Франко і музика

Franko and music

Відомий факт, що Франко називав себе «профаном» у царині музики, а проте був доволі критичним до цього жанру мистецтва, мав витончений смак і тісно спілкувався та співпрацював із багатьма знаковими українськими композиторами. З голосу Франка народні пісні записували Микола Лисенко (1885), Климент Квітка (1901) та Філарет Колесса (1912).

Понад те: існує ймовірність, що свій текст «Не пора» Франко створив слухаючи цілком конкретний військовий марш, а в одному з видань «Зів'ялого листя» подано ноти до «Старогрецької Алькаєвої строфи» з позначкою «Мельодія автора. Списав Ф. Колесса 20/12 1910. Мельодія до пісні третього жмутка XVIII».

Франко мав багато знайомих серед українських музикантів у Галичині та на Наддніпрянщині: Олеся Бажанська-Озаркевич, Анатоль Вахнянин, Ізидор Воробкевич, Філарет Колесса, Соломія Крушельницька, Микола Лисенко, Станіслав Людкевич, Віктор Матюк, Олександр Мишуга, Остап Нижанківський, Ольга Окуневська, Денис Січинський, Ярослав Ярославенко та інші.

1892 року в польськомовній статті «Muzyka polska i ruska», опублікованій у часописі «Kurjer Lwowski», Іван Франко дав варту подиву фахову оцінку актуального стану музичного мистецтва.

На виставці «Врятовані» було експоновано і ноти до творів на Франкові авторські тексти, і нотні видання, де вміщено народні пісні, записані від Франка, з його голосу.

It is a known fact that Franko described himself as «ignorant» about music. Still, he was quite critical towards this artistic genre, having sophisticated taste and closely communicating and cooperating with a lot of famous Ukrainian composers. Franko is known to have his voice, singing folk songs, recorded by Mykola Lysenko (1885), Klyment Kvitka (1901) and Filaret Kolessa (1912).

Moreover, there is a chance that Franko created his work «Ne pora» («It is not a time»), listening to a very specific military march, while one of «Withered leaves» editions had sheet music to «Old Greek Alkaev stanza» marked «The author's melody. Written down by F. Kolessa 20/12 1910. Melody to a song from the third bunch' XVIII».

Franko had a lot of acquaintances among Ukrainian musicians in Galicia and Transnistria: Mykola Lysenko, Izidor Vorobkevych, Anatol Vakhnianyn, Viktor Matiuk, Ostap Nyzhankivskyi, Denys Sichynskyi, Filaret Kolessa, Stanislav Liudkevych, Yaroslav Yaroslavenko, Solomiya Krushelnytska, Oleksandr Myshuha, Olesia Bazhanska-Ozarkevych, Olha Okunevska and others.

In 1892, in his Polish-speaking article titled «Muzyka polska i ruska» («Polish and Ruthenian music»), published in periodical «Kurjer Lwowski», Ivan Franko provided a surprisingly professional evaluation of the current state of musical art.

At the «Saved» exhibition, the sheet music of works based on Franko's texts and folk songs recorded in his voice are on display.

Микола Лисенко. «Місяцю-князю» (слова Івана Франка), «Дівчино, рибалонько люба» (слова Генріха Гайне) папір / рукопис 265 × 360 мм

Mykola Lysenko. «The Moon-Prince» (Ivan Franko's lyrics), «My Dear Fishing Girl» (Heinrich Heine's lyrics) paper / print 265 × 360 mm

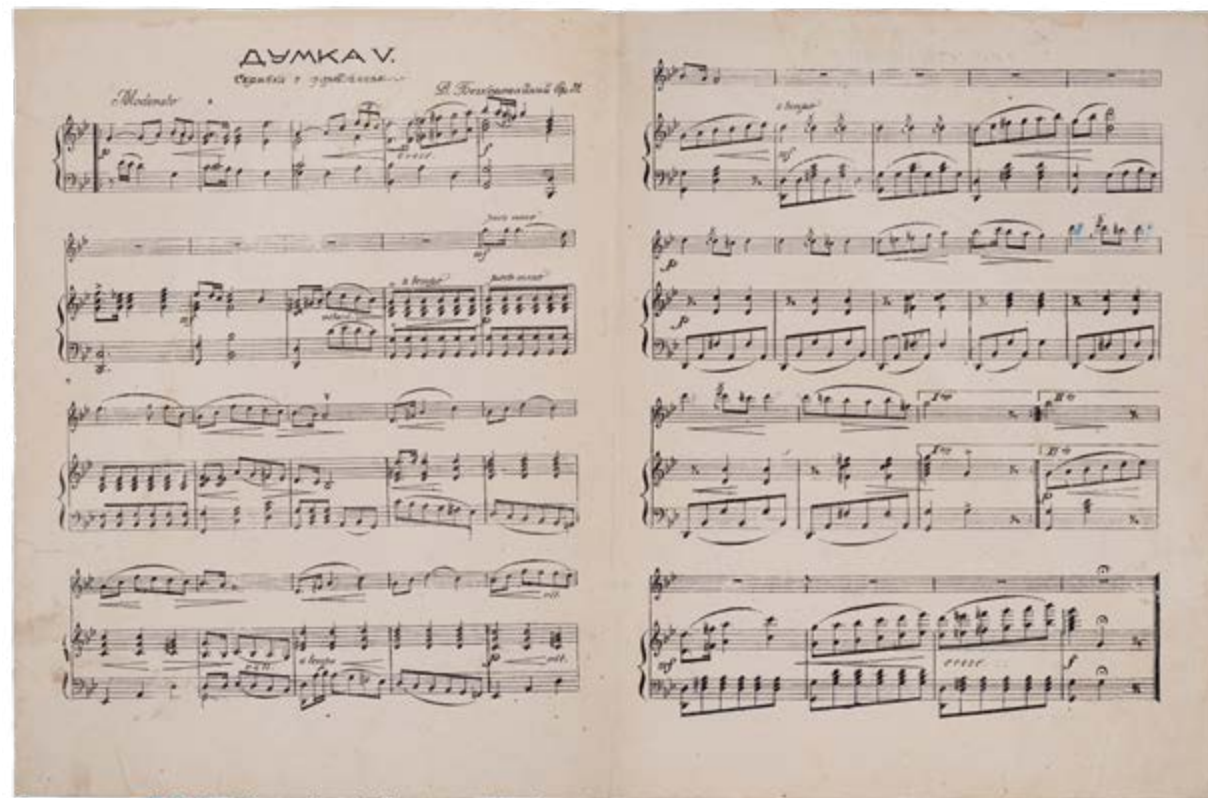
¹ Franko divided his collection of poems «Withered leaves» into three parts, naming them «bunches».

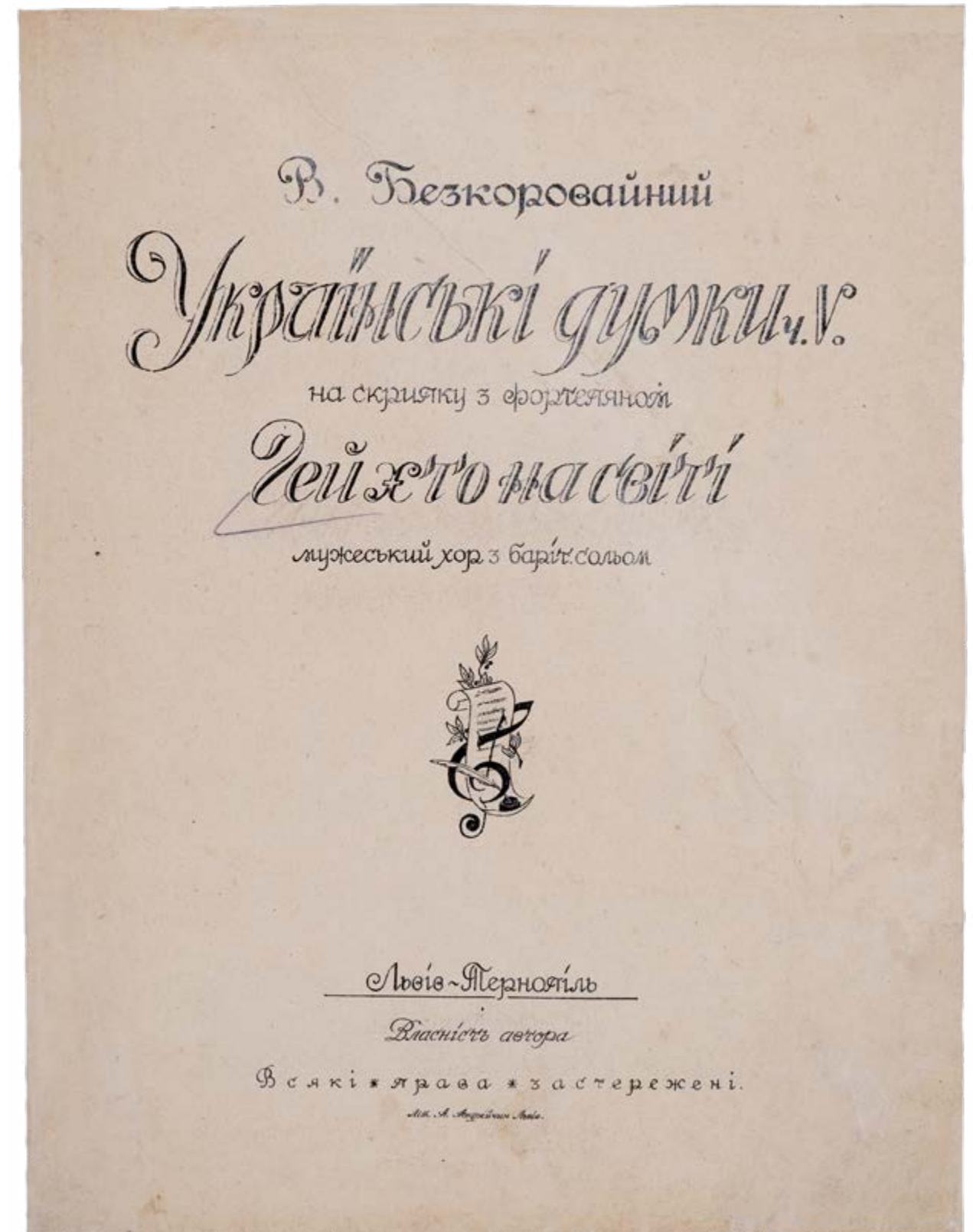
Денис Січинський. «Не пора!» /
 слова Івана Франка. Видавництво
 «Станіславівського Бояна». 1902. Ч. 1
 папір / друк
 235 × 135 мм

Denys Sichynskiy. «It's Not a Time» /
 Ivan Franko's lyrics. Stanislaviv Boyan
 Publishing House 1902. № 1
 paper / print
 235 × 135 mm

Василь Безкоровайний. Українські думки. Частина 5. На скрипку з фортепіаном. «Гей хто на світі». Мужеський хор з барітоновим сольом. Львів-Тернопіль, 1898 папір / друк 230 × 235 мм

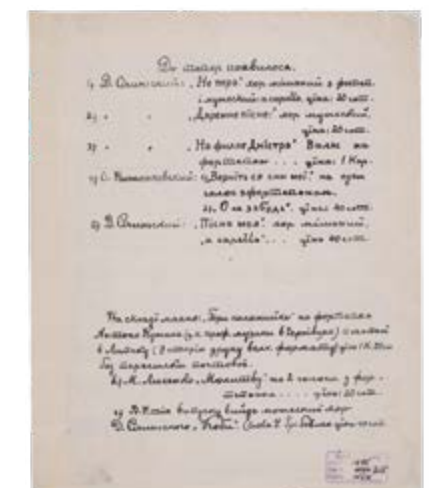
Vasyl Bezkorovainyi. Ukrainian Thoughts. Part 5. For violin with piano. «Hey, who is in the world». Men's choir with baryton solo. Lviv-Ternopil, 1898 paper / print 230 × 235 mm

Денис Січинський. Пісня моя / слова Івана Франка. Видавництво «Станіславівського Бояна», 1902. Ч. 5 папір / друк 295 × 240 мм

Denys Sichynskiy. «My Song» / Ivan Franko's lyrics. Stanislaviv Boyan Publishing House 1902. № 5 paper / print 295 × 240 mm

Церква св. Миколая

в Нагуєвичях

St Nicholas' church

in Nahuyevychi

Візуальною метафорою нашої виставки стало дерев'яне розп'яття з церкви святого Миколая у Нагуєвичях.

Дерев'яна церковця, збудована у 1800-х роках, понад двісті років була головною сакральною спорудою села. Її історія тісно переплетена з родинною історією Івана Франка. А вже в середині XIX сторіччя Яків Франко, батько письменника, власним коштом відновив вітар святині й подарував Євангеліє, оздоблене сріблом. Із 1962 по 1989 служіння у церкві не проводили з очевидних причин – через атеїстичну політику чинного на той час режиму.

Та з відновленням Незалежності святиня проіснувала недовго: у 1996 році церква згоріла. Нещадне полум'я знищило і цінні реліквії храму – вітар та Євангеліє. Зараз у фондах Музею маємо окремі фрагменти врятованого (розп'яття, підсвічники, дверні ручки і ключі, застібку від Євангелія) і кілька фотовідбитків (загальний вигляд обкладинки Євангелія, фото сторінок, де вміщено дарчий напис Якова Франка тощо).

На виставці були представлені розп'яття, дерев'яні підсвічники, замок та ключі, які викував Яків Франко. Ключі та вціліла застібка від Євангелія стануть частиною оновленої постійної експозиції для дітей «Світи малого Мирона».

A wooden crucifix from St Nicholas' church in Nahuyevychi is a visual metaphor of our exhibition.

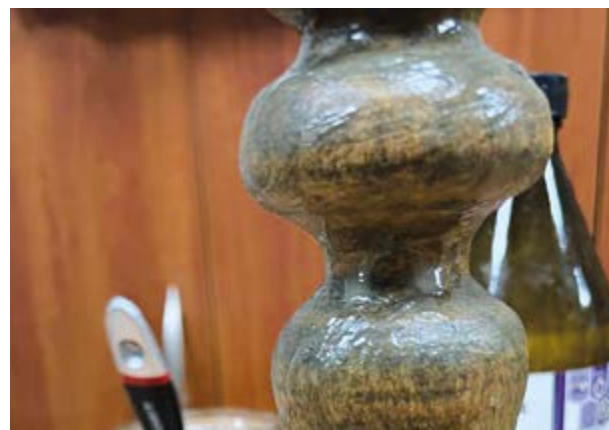
A small wooden church, built back in 1800s, has been the main sacred building of the village for over two hundred years. Its history is closely intertwined with Ivan Franko family history. In fact, in the middle of XIX century, Yakiv Franko, the writer's father, renovated the altar of the temple at his own expense and presented the church with the Gospel, decorated with silver and gold. No religious services were conducted in the church from 1962 till 1989 for obvious reasons – due to the atheistic policy of the regime in force at that time. But, after the restoration of Independence, the temple did not last long and caught fire in 1996. Merciless flame devoured valuable temple reliques, too – neither the altar nor the gospels survived it. Nowadays, the Museum collection keeps separate fragments of preserved and a few photos of.

The exhibition presents crucifixes, wooden candle holders, a lock with keys, forged by Yakiv Franko. The keys and a clasp from the Gospel, that survived, will become a part of a renewed constant exposition for children «Worlds of little Myron».

Розп'яття зі згорілої церкви св. Миколая в с. Нагуєвичі. Орієнтовно кін. XIX ст. дерево / різьблення 470 × 160 мм

Cross from the burnt church of St. Nicholas in the village Naguyevichi. Approximately the end of the XIX century wood / carving 470 × 160 mm

Два підсвічники зі згорілої церкви св. Миколая в с. Нагусвичі.
Орієнтовно кін. XIX ст.
дерево / точення
445 × 125 мм; 443 × 130 мм

Two candlesticks from the burnt-out church of St. Nicholas in the village Naguyevichi. Approximately the end of the XIX century
wood / turning
445 × 125 mm; 443 × 130 mm

Олена Кульчицька. Хата селянина
папір / туш
280 × 320 мм

Олена Кульчицька. Наліпка
з портретом Івана Франка,
випущена до 10-річчя від дня смерті
письменника. 1926
папір / естамп
160 × 210 мм

Olena Kulchytska. A House of a Peasant
paper / Indian ink
280 × 320 mm

Olena Kulchytska. A sticker with
a portrait of Ivan Franko, made on the
occasion of the 10th anniversary of the
writer's death. 1926
paper / engraving
160 × 210 mm

В нісній грудні 1912 року повстало в Дрогобичі Товариство „Бібліотека ім. Івана Франка“. Це Товариство в 1923 р. задумало побудувати **Дім ім. Івана Франка**, та створило спеціальний фонд на будову Дому. Закрита Товариства адміністраційною владою в січні 1924 р. притягнуло працю Комітету Будови Дому. В 1926 р. повстає в Дрогобичі Товариство „Робітничі Громади“, яке перебрав майно Товариства „Бібліотека ім. Івана Франка“. Заходом Т-ва „Робітничі Громади“, в січні 1926 року переіменовано вулицю Липинську в Дрогобичі на **вулицю імені І. Франка**.

Сесія пераберання реалізації стат. 24 статута 1923 р., проведеної на Діточу Оселю ім. Івана Франка, в присут. Івана Івана Франка, директорів Товариства і Комітету Будови Оселі, на цій сесії була затв. Франка.

Згід відлоручення „Робітничих Громад“ з цього краю, що відбувся в Дрогобичі у грудні 1934 р., рішення заснувати для дітей робітничих **Діточу Оселю імені Івана Франка**. Для здійснення цієї постанови, скликано 2 червня 1935 року анкету, в якій взяли участь відлоручення Кружків „Робітничих Громад“ та Професійних Союзів. Відтак дня 14 липня 1935 року відбулася в Бориславській Конференції Кружків „Робітничих Громад“. На цій Конференції порішено починати знайшовши заходи в справі Оселі, улаштувати публічну збірку на закупку площі та вибрати Комітет Будови Оселі. До цього Комітету увійшли члени Управи „Робітничих Громад“ в Дрогобичі та представники „Робітничих Громад“ з Борислава, Східниці та Стебника.

Комітет перевів дня 12 жовтня 1935 р. публічну збірку і в порозумінні з Головною Управою „Робітничих Громад“ у Львові, **ЗАКУПИВ ВІД РОДИНИ ФРАНКІВ ПЛОЩУ З БУДИНКАМИ**, ту площу, що на ній стояла колиш. хата, де народився Іван Франко. Контракт купна списано 2-го листопада 1935 р.

Цей робом довголітні мрії та важи, завдяки зусилля стали дійсністю. Та праця ще не покінчена. Внаслідок вона ще великих пожегів і грошей. Закупно площі стало лише трітвиною основою до дальшої праці.

Перед нами сплата дову родині Франка, яка, після контракту, виносить 1950 зол. Цей дову треба якнайскорше сплатити, щоб здійснити дальші плани, а зокрема — створити в найкоротшому часі Діточу Оселю. Крім цього Комітет має ще інші зобов'язання.

Не заважаючи на суцасну загальну скруту, віримо, що українське громадянство **допоможе нам здійснити задумане велике діло**.

Сподіємось, що при допомозі загалу українського громадянства на

РІДНЯ ІВАНА ФРАНКА І КОМІТЕТ БУДОВИ ОСЕЛІ
(у хвиліні списання контракту).

Сидять зліва на праві: Тарас Франко м. Грех, Едвард Вельгус — секретар Комітету, Захар Франко — брат Івана, Др Рудольф Скибінський — голова Комітету, Рузи Франко м. Якович, Сидить зліва на праві: Іван Катрик — секретар, Мандела Франко, Нестор Шенка — заступник голови, Гітл Жакі — вістар, Др Оскар Сполучинський — секретар контракту, Грех Франко.

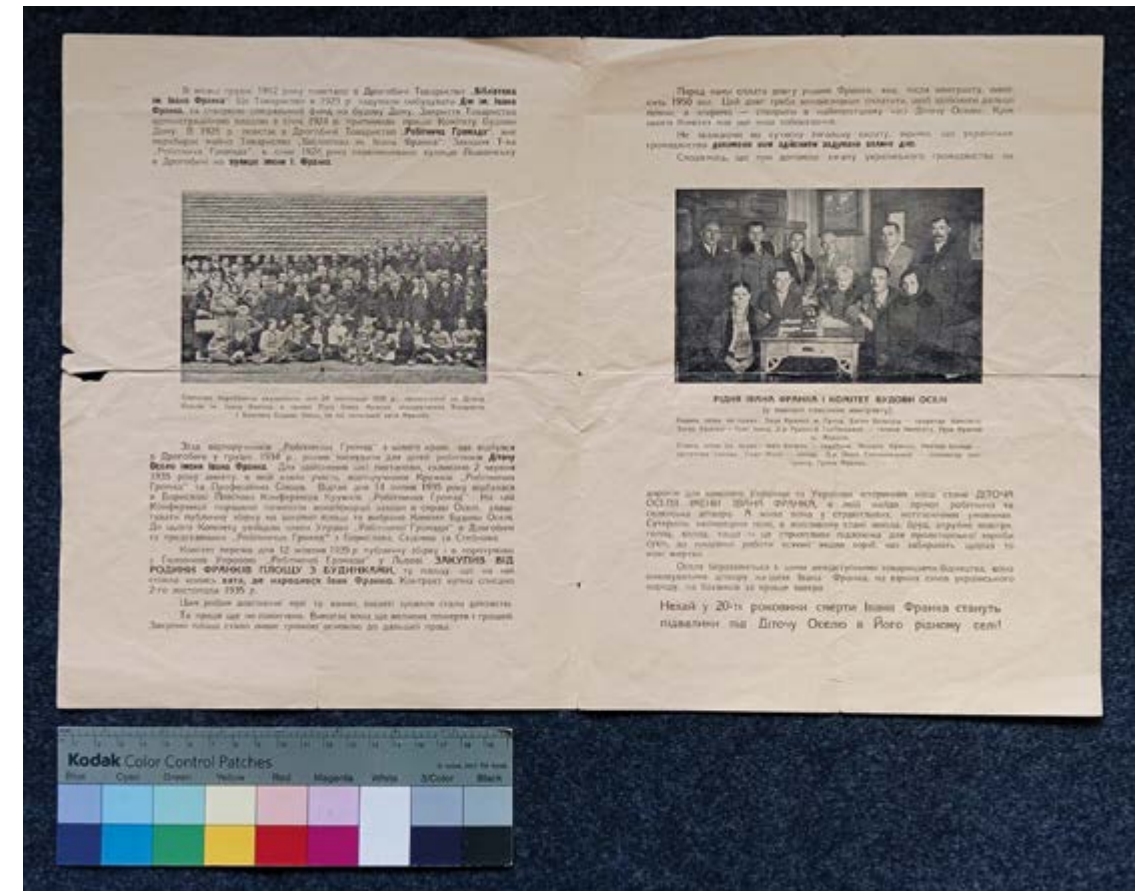
дорогим для коногого Українця та Українки історичним місці стане ДІТОЧА ОСЕЛЯ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА, в якій найде приют робітничі та селянська дітвора. А живе вона у страхливих, нагісничних умовинах. Сутерени, наймовірно тісні, в надливому стані життя, бруд, отруйне повітря, голод, холод, тощо — це сприяє підкожці для пролетарської хвороби сухіт, до нищівної роботи всяких інших хворіб, що забирають щораз то нові жертви.

Оселя бореться з цими невідступними товаришами бідняцтва, вона викуватиме дітвору на ідеях Івана Франка, на вірних слова українського народу, на босівнік за краще завтра.

Нехай у 20-ті роковини смерті Івана Франка стануть підвалини під Діточу Оселю в Його рідному селі!

Заклик до українського громадянства збирати кошти на дитячий будинок, пам'ятник і музей в с. Нагуєвичі. Накладом Д[окто]ра Р[удольфа] Скибінського в Дрогобичі папір / друк 230 × 300 мм

A call to Ukrainian citizens to raise money for an orphanage, monument and museum in the village of Nahuievychi. Financed by Doctor Rudolf Skybinskiy in Drohobych paper / print 230 × 300 мм

«Захар Беркут»

«Zakhar Berkut»

«Захар Беркут» – один із найбільш упізнаваних творів Франка, такі тексти ще називають програмними. Написана на видавничий конкурс у доволі непростий період життя повість, яку 26-річний Франко створив за півтора місяця, перебуваючи в Нагуєвичах, містить засновки тих суспільних переконань, яких автор дотримувався протягом усього життя: благо спільноти важливіше за особисте, а громадське рішення – найчесніший суд.

Звісно, образи повісті ідеалізовані, а сюжет сповнений романтизму. Проте й за 140 років не втратили актуальності слова заголовного персонажа, які він адресував дітям, а відтак й усім майбутнім поколінням: «Чим ми побідили? Чи нашим оружжям тільки? Ні. Чи нашою хитрістю тільки? Ні. Ми побідили нашим громадським ладом, нашою згодою і дружністю. Уважайте добре на се! Доки будете жити в громадським порядку, дружно держатися купи, незломно стояти всі за одного, а один за всіх, доти ніяка ворожа сила не побідить вас».

Образ Захара надихав численні покоління митців. У колекції Музею є, зокрема, монументальні роботи з дерева Василя Одрехівського (окремі – у співавторстві з Іваном Кушніром та Емануїлом Миськом) та Романа Захарова.

Ці твори було реставровано, а для однієї зі скульптур – роботи Василя Одрехівського 1966 року, – крім оцифрування, виготовлено 3D-копію.

The novella «Zakhar Berkut» is one of the most recognizable works by Franko, and such texts are often referred to as «programmatic.» It was a «contest» novella, written during rather complicated life period. 26-year-old Franko wrote it in 1,5 months, while staying in his native Boykivshchyna. The novella managed to contain the foundations of those public beliefs that the author adhered to throughout his life: the good of the community is more important than the personal one, and a public decision is the most honest judgment.

Surely, the novella characters are idealized and the plot is full of romanticism. Still, the main character's words, addressed at children, so at all future generations, never lost their relevance: «How have we won? With our weapons only? No. With our cunning only? No. We have won with our public order, agreement and friendship. Beware of it! Until you live in public order, stick altogether and unyieldingly stand all for one and one for all, none enemy force will be able to defeat you.»

Zakhar's image inspired numerous generations of artists. The Museum collection keeps, among others, monumental wooden works by Vasyl Odrekhivskiyi (some of them were created in cooperation with Ivan Kushnir and Emmanuyil Mysko) and Roman Zakharov.

These works were renovated, and one of sculptures, apart from being digitized, had its 3D-copy produced.

Василь Одрехівський. Захар Беркут. 1966
дерево / різьблення
160 × 83 × 78 см

Vasyl Odrekhivskiyi. Zakhar Berkut. 1966
wood / carving
160 × 83 × 78 cm

Роман Захаров. Скульптура
Захара Беркута. Львів, 1963
дерево / різьблення
145 × 63 × 54 см

Василь Одрехівський, Іван
Кушнір. Панно-барельєф з
ілюстрацією до повісти Івана
Франка «Захар Беркут». 1951
дерево / різьблення
174 × 140 см

Roman Zakharov. Sculpture by
Zakhar Berkut. Lviv, 1963
wood / carving
145 × 63 × 54 cm

Vasyl Odrekhivskiyi, Ivan
Kushnir. Bas-relief with an
illustration to Ivan Franko's
novel «Zakhar Berkut». 1951
wood / carving
174 × 140 cm

«Лис Микита»

«Fox Mykyta»

«Я бажав не перекласти, а переробити стару повість про лиса, зробити її нашим народнім добром, надати їй нашу національну подобу. Я, так сказати, на чужий, позичений рисунок накладав наші кольори», – писав Франко про свою поему «Лис Микита», яка вперше вийшла друком 1890 року в журналі «Дзвінок» і набула такої популярності, що перевидавалася ще чотири рази лише за життя автора!

Колекція Дому Франка містить багато одиниць зберігання, пов'язаних із «Лисом Микитою». Найчисленнішу групу становлять ілюстрації, зокрема цілі корпуси робіт Софії Караффи-Корбут, Івана Косиніна, Мирона Яціва.

Окрім того, маємо лібрето, машинописи сценаріїв, афіші та фотографії з театральних постановок, скульптури і навіть вишите панно з сімнадцятьма сценками.

У межах проекту «FrankoData: відкритий цифровий музей» було оцифровано акварельні роботи Івана Косиніна (близько 130 одиниць), а три з них – відреставровано і продемонстровано на виставці «Врятовані».

«I tried not to translate, but to rework an old story about a fox, to make it our national good and to give it our national likeness. I, so to say, put our colours on a foreign, borrowed picture», – wrote Franko about his poem «Mykyta the Fox», that was first published in 1890 in magazine «Dzvinok» («Bell») and became so popular that it was republished four times still during the author's life!

The Franko House collection contains a lot of items related to «Fox Mykyta». The largest group consist of illustrations, including whole collections of works by Sofiya Karaffa-Korbut, Myron Yatsiv, Ivan Kosynin.

Apart from that, here you will also find librettos, typescripts of scripts, posters and photographs from theatrical productions, sculptures and even an embroidered panel with seventeen scenes.

Within the project «FrankoData: an open digital museum», watercolour works by Ivan Kosynin have been digitized, while three of them were also renovated and presented at the exhibition «Saved».

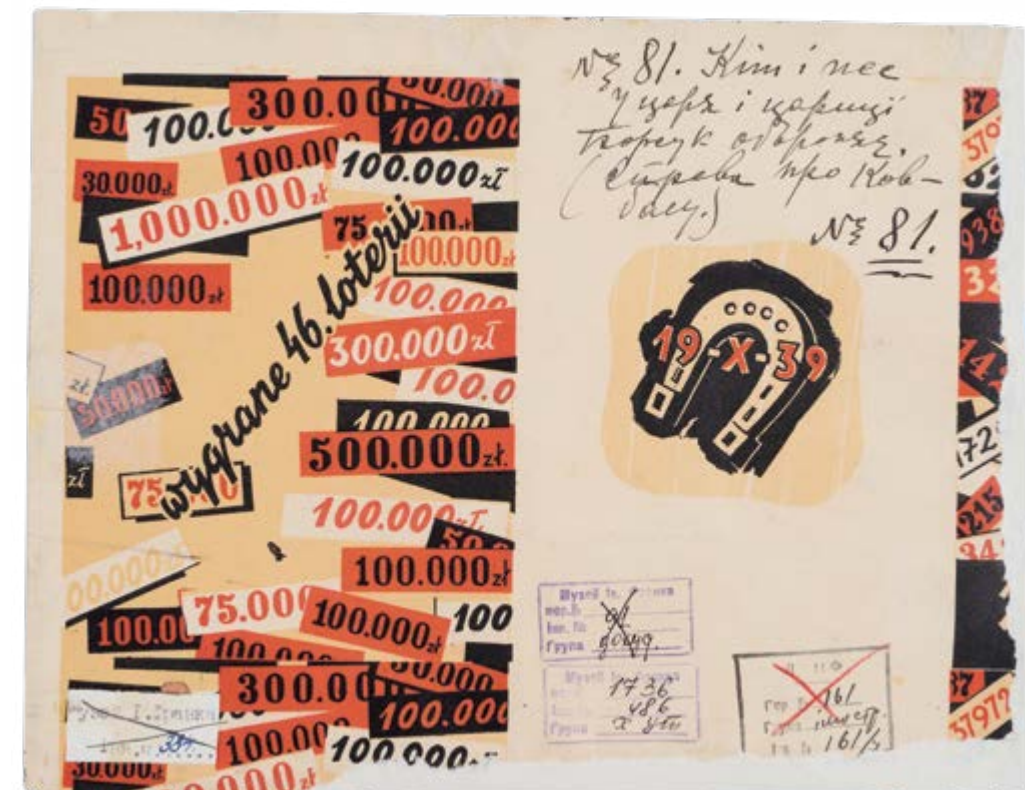
Іван Косинін. Ілюстрація до поеми
«Лис Микита»
папір / акварель
210 × 330 мм

Ivan Kosynin. Illustrations to the poem
«Mykyta the Fox»
paper / aquarelle
210 × 330 mm

Іван Косинін. Ілюстрації до поеми
«Лис Микита»
папір / акварель
220 × 290 мм; 190 × 240 мм

Ivan Kosynin. Illustrations to the poem
«Mykyta the Fox»
paper / aquarelle
220 × 290 mm; 190 × 240 mm

«Украдене щастя»

«Stolen happiness»

130 років тому, 16 листопада 1893-го, театр «Руської бєсїди» вперше представив львівській публіці п'єсу, що невдовзі стала перлиною репертуару багатьох театрів по всій Україні.

За довгі роки сценічної історії «Украденого щастя» в різних її режисерських інтерпретаціях свій акторський талант випробували Степан Янович, Іван Карпенко-Карий і Микола Садовський, Михайло Яцків і Степан Чарнецький, Василь Юрчак і Йосип Стадник, Лесь Курбас, Амвросій Бучма, Наталія Ужвій, Богдан Ступка, Таїсія Литвиненко, Федір Стригун, Володимир Глухий, Лідія Данильчук, Євген Нищук... А для Богдана Ступки роль Миколи Задорожного стала однією із зіркових у його кар'єрі – 34 роки поспіль актор знов і знов повертався до цього образу.

Поруч з афішами й виданням тексту драматичного твору експонуємо також скульптурну роботу Івана Кавалерідзе – «Амвросій Бучма в ролі Миколи Задорожного».

Сильні, скрупульозно пропрацьовані жіночі образи у Франкових творах вражали не лише сучасників. Правдоподібність героїнь, глибина авторського розуміння їхнього психологічного стану, мотивації часто були результатом того, що у Франкових персонажках були цілком реальні прототипи. Шлюб із нелюбом, потреба коритися зовнішнім настановам – напевно, Франка зворушили не лише фольклорні джерела з подібними сюжетами, а й особиста історія першої коханої – Ольги Рошкевич.

Водночас в образі «маніпулянтки» з однойменного оповідання чітко проступають риси Целіни Зигмунтовської – ще однієї зі симпатій Франка.

Для «Врятованих» було відреставровано приватні документи Целіни, її свідоцтво про хрещення та підтвердження «замельдованя» у Львові від 1919 року.

In November 1893, precisely 130 years ago, the Ruska Besida Theatre introduced a play to the Lviv audience, destined to shine as a cherished piece in the repertoires of theaters across Ukraine.

During 130 years of «Stolen happiness» stage history in different directorial interpretations, the roles in this play have been skillfully performed by Stepan Yanovych, Ivan Karpenko-Karyi and Mykola Sadovskyi, Mykhailo Yatskiiv and Stepan Charnetskyi, Vasyl Yurchak and Yosyp Stadnyk, Les Kurbas, Amvroisii Buchma, Nataliya Uzhviy, Bohdan Stupka, Tayisiya Lytvynenko, Fedir Stryhun, Volodymyr Hluhyi, Lidiya Danylchuk, Yevhen Nyshchuk... For Bohdan Stupka, the role of Mykola Zadorozhnyi became one of his star roles – 34 years in a row the actor kept returning to this character.

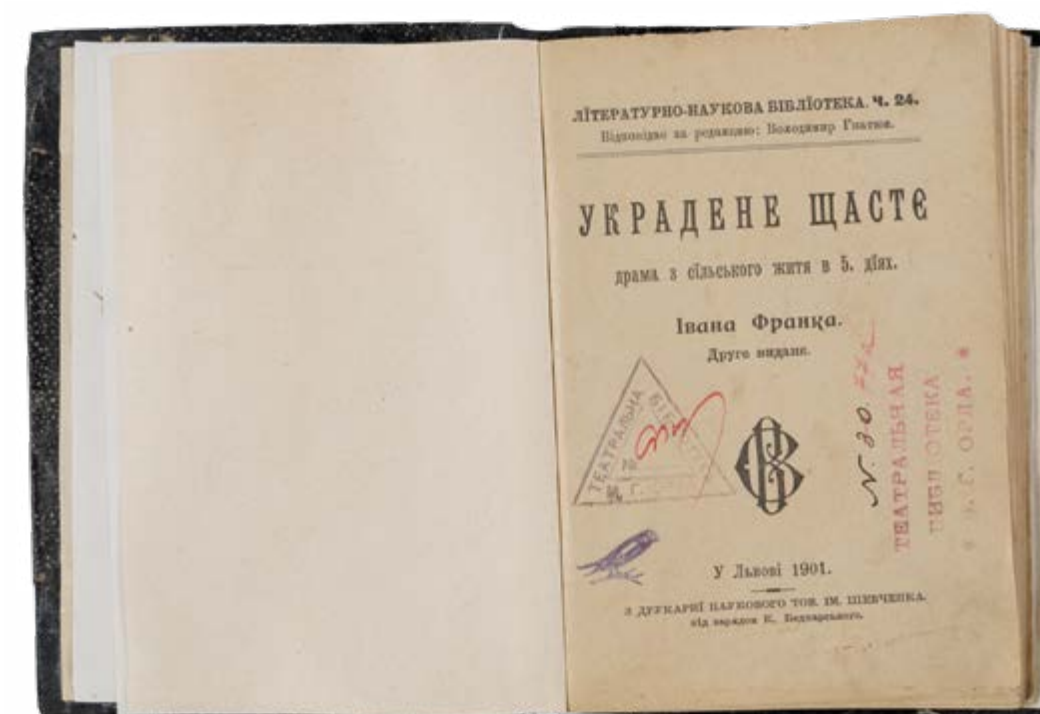
Next to posters and the play text publication, a sculpture work by Ivan Kavaleridze is displayed, presenting Amvroisii Buchma in the role of Mykola Zadorozhnyi.

Strong and meticulously developed female characters from Franko's works fascinated not only his contemporaries. Believability of heroines, deepness of the author's understanding of their psychological state and motivation were often caused by the fact that Franko's female characters had quite real prototypes. Marriage of convenience, the need to conform to external demands probably touched Franko not only through folkloric sources with similar plots but also through the personal story of his first love, Olha Roshkevych. Simultaneously, the image of «a manipulator» from a short story with the same name clearly possesses features of Tselina Zyhmuntovska – another Franko's love. Tselina's private documents, her certificate of baptism and proof of residence in Lviv from 1919 have been restored for «Saved» project.

Афіша вистави «Украдене щастя» за п'єсою Івана Франка у постановці малоросійської трупи Миколи Садовського 12 жовтня 1904 у Полтаві папір / друк 322 × 141 мм

A poster of the play «The Stolen Happiness» based on Ivan Franko's drama by Malorussian troupe of Mykola Sadovskyi. October 12 1904 in Poltava paper / print 322 × 141 mm

Франко І. Украдене щастє. Друге виданє. Львів, 1901. 118 с.
папір / друк

Franko I. The Stolen Happiness. Second Edition. Lviv, 1901. 118 p.
paper / printing

Свідоцтво про народження
Целіни Журовської (в заміжжі –
Зигмунтовської). Дрогобич,
22.VII.1884
папір / рукопис
338 × 207 мм

A birth certificate of Celina Żurowska
(married Zugmuntowska). Drohobych,
22.VII.1884
paper / manuscript
338 × 207 mm

26. 29

Imperium Austriae. Nrus 424. Diocesis: Drohobycensis
Regnum Galiziae. Decanatus: Drohobycensis
Districtus: Drohobycensis. Parochia: Drohobycensis

50

Testimonium baptismi.

Ex parte Officii parochialis rit. Lat. Ecclesiae Drohobycensis
notum testatumque fit, in libris metricalibus hujus Ecclesiae Tomo I pag. 8. reperiri sequentia.

Annus mensis et dies nativitatis et baptismi	Locus nativitatis Nrus. domus	Nomen	Religio	Sexus	Thori	Parentes et conditio	Patrini et conditio
Anno Domini Millesimo Octingentesimo sexagesimo quinto (1865) Die Decima 11 ^o Junii nata et baptizata	87 154	Celina.	Latina	mulier	legitima	Rudolphus Żurowski Alexandra Rychalska fil. felicitis et uxoris Tarnawska	Christophorus Hillisch vivi Leopold. Carolina Żurowska uxor custodia sua.

Baptizant: Ignatius Obtoczyński
Obstrix: Tatjana Hurbona

Quas testimonialis manu propria subscripto et sigillo Ecclesiae parochialis munio

Drohobycense die 22^a Augusti A. D. 1879.

Wolfrum

ILLUM ECCLESIAE PAR. RIT. LAT. DROHOBYCENSIS

Nr. 60.

«Мойсей»

«Moses»

Ідея провідництва, профетичного наставництва народу задля високої спільної мети була для Франка близькою і знайшла художнє втілення в низці його текстів, не лише прозових («Захар Беркут»), а й філософсько-поетичних («Бунт Митуси» (1875-1914), «Іван Вишенський» (1900), «Мойсей» (1905)).

Франкову поему «Мойсей» вважають одним із вершинних творів у спадщині письменника.

Написана в домі на Софіївці, натхненна незабутньою мандрівкою до Італії, поема стала дуже особистим твором для Франка. Пророк, що веде за собою вже нове покоління, опиняється на перехресті конфліктів: зі собою, з новими провідниками, яких сам наставляв і плекав, навіть із Богом, адже тінь сумніву проникає у втомлене серце в мить слабкості.

Сильний глибокий текст не міг залишити байдужими і покоління митців, які художньо осмислювали й переосмислювали сюжетну лінію поеми, тож у фондах Дому Франка зберігаються не лише надзвичайно цінні прижиттєві видання «Мойсея», а й цілі добірки ілюстрацій іменитих українських художників: Олени Кульчицької, Івана Косиніна, Євгена Безніска, Богдана Пікулицького, Віктора Мельника та інших.

Цим величним образом подоланого сумніву і великої особистої місії для загального блага завершуємо нашу галерею.

The idea of leadership and prophetic mentoring of the people for a shared higher goal was very close for Franko and was reflected in a number of his literary works, not only prose («Zakhar Berkut»), but philosophically-poetic ones, too («Mytusa's Rebellion» (1875-1914), «Ivan Vyshenskyi» (1900), «Moses» (1905)).

Franko's poem «Moses» is regarded to be one of the pinnacle works in the writer's heritage.

Inspired by the unforgettable journey to Italy and created at home on Sofiyivka, the poem became a very personal work for Franko. The prophet, leading already a new generation, stands on the crossroads of conflicts: with himself, with new leaders he had personally created and cherished, and even with God, as a shadow of doubt reaches his tired heart at the moment of weakness.

Such strong and deep text could not have failed to leave its influence on the whole generation of artists who had artistically rethought and interpreted the poem's storyline. Therefore, the Franko House's collection includes not only much valuable publications of «Moses», that were published during the author's life, but also collections of illustrations, created by prominent Ukrainian painters: Olena Kulchytska, Ivan Kosynin, Yevhen Beznisko, Bohdan Pilytskyi, Viktor Melnyk and others.

With this magnificent image of overcome doubt and great personal mission for the general good, we complete our gallery.

Франко І. Мойсей. Поема. Львів, 1905. 104 с.
папір / друк

Franko I. Moses. Poem. Lviv, 1905. 104 p.
paper / printing

Євген Безніско. Ілюстрації до поеми
Івана Франка «Мойсей». 1967
папір / ліногравюра
425 × 725 мм; 455 × 618 мм

Yevhen Beznisko. Illustrations to the
Ivan Franko's poem «Moses». 1967
paper / linocut
425 × 725 mm; 455 × 618 mm

Юзефа Кратохвиля-Відимська.
Будинок Івана Франка у Львові.
Північна сторона
папір / пастель
240 × 190 мм

Yuzefa Kratochvylia-Vidymaska. Ivan
Franko's House in Lviv. The Northern
Part
paper / pastel
240 × 190 mm

Перелік відреставрованих предметів

- Чотири таблиці з зображенням риб різних видів. Автор малюнків – Болеслав Роман Длуський; папір / хромолітографія; 510×360 мм; 41–44 мем.
- Візитна картка Михайла Воробця; папір / друк, олівець; 100×65 мм; 91 мем.
- Візитна картка Нестора Петровського; папір / друк; 80×45 мм; 92 мем.
- Візитна картка Миколи Лисенка з автографом. Здогадно 1888; папір / друк, чорнило; 90×55 мм; 93 мем.
- Візитна картка Михайла Павлика з автографом. 27.X.1901; папір / друк, чорнило; 95×55 мм; 94 мем.
- Візитна картка Михайла Павлика з автографом; папір / друк, олівець; 95×55 мм; 95 мем.
- Візитна картка Соломії Крушельницької з автографом. 1899; папір / друк, чорнило; 100×65 мм; 96 мем.
- Візитна картка Василя Щурата; папір / друк; 105×65 мм; 97 мем.
- Візитна картка Григорія Огоновського з автографом. 2.X.1896; папір / друк, чорнило; 100×55 мм; 98 мем.
- Візитна картка Олександра Колесси з автографом; папір / друк, чорнило; 100×60 мм; 99 мем.
- Візитна картка Івана Федорченка. 1902; папір / друк, чорнило; 100×60 мм; 100 мем.
- Візитна картка Івана і Северини Кабаровських з Ходорова з автографом – привітанням Івана Франка з ювілеєм; папір / друк, чорнило; 100×55 мм; 101 мем.
- Візитна картка Сидора Твердохліба з автографом. 1911; папір / друк, чорнило; 105×50 мм; 103 мем.
- Візитна картка Костя Паньківського з автографом. 1907; папір / друк, чорнило; 106×60 мм; 104 мем.
- Візитна картка Максима Славинського з автографом. 1903; папір / друк, чорнило; 90×55 мм; 105 мем.
- Візитна картка Нестора Рудницького з автографом. 1901; папір / друк, чорнило; 105×55 мм; 106 мем.
- Візитна картка Дмитра Беча; папір / друк; 105×45 мм; 107 мем.
- Візитна картка Йосифа Кернякевича з автографом; папір / друк, чорнило; 105×60 мм; 109 мем.
- Візитна картка Володимира Розова з автографом; папір / друк, чорнило, олівець; 125×55 мм; 110 мем.
- Візитна картка Михайла Васильєва; папір / друк; 90×55 мм; 113 мем.
- Візитна картка Івана Радецького; папір / друк; 105×65 мм; 114 мем.
- Візитна картка Олександра Скоропис-Йолтуховського; папір / друк; 90×55 мм; 120 мем.
- Візитна картка Стефана Юрика; папір / друк, чорнило; 110×65 мм; 121 мем.
- Візитна картка Євгена Мандичевського; папір / друк, чорнило; 100×60 мм; 122 мем.
- Візитна картка Олександрової-Сушкової з автографом; папір / друк, чорнило; 100×50 мм; 123 мем.
- Візитна картка Євгена Мандичевського. 1899 з автографом; папір / друк, чорнило; 60×100 мм; 124 мем.
- Візитна картка Володимира Шемета та Володимира Леонтовича; папір / друк, олівець; 110×65 мм; 125 мем.
- Візитна картка Євгена Чикаленка; папір / друк; 110×65 мм; 126 мем.
- Візитна картка Любомира Мілетича; папір / друк, чорнило; 110×65 мм; 127 мем.
- Візитна картка дирекції Музею австрійської етнографії; папір / друк, чорнило; 115×65 мм; 128 мем.
- Візитна картка Олександра Бородая; папір / друк; 60×55 мм; 130 мем.
- Візитна картка Мейор Генрики; папір / друк; 90×50 мм; 131 мем.
- Візитна картка Адольфа Черни; папір / друк; 110×70 мм; 132 мем.
- Візитна картка Георгія (Джорджа) Рафаловича; папір / друк; 90×50 мм; 133 мем.
- Візитна картка Войцеха Пантонського; папір / друк; 105×65 мм; 134 мем.
- Візитна картка Юліана Яворського; папір / друк, чорнило; 100×60 мм; 144 мем.
- Візитна картка Ернеста Теодора Брайтера; папір / друк, чорнило; 105×55 мм; 147 мем.
- Візитна картка Івана Пулюя; папір / друк, олівець; 115×65 мм; 148 мем.
- Візитна картка Франтішека Главачека; папір / друк, олівець; 75×45 мм; 149 мем.
- Візитна картка Францішека Стажецького; папір / друк, чорнило; 105×60 мм; 150 мем.
- Візитна картка нестановленої особи; папір / чорнило; 130×65 мм; 151 мем.
- Привітання Іванові Франку в день 40-літнього ювілею літературної діяльності від товариства «Взаїмна поміч галицьких і буковинських учителів і учительок у Львові». 1914; папір / друк, рукопис; 300×237 мм; 74 мем.
- Привітання Іванові Франку з нагоди 25-літнього творчого ювілею від шкільної молоді Станіславова; папір / рукопис, акварель; 420×275 мм; 79 мем.
- Грамота Іванові Франку від головної управи Українського Педагогічного Товариства про присвоєння йому почесного членства. 1913; папір / рукопис; 440×310 мм; 86 мем.
- Лист від товариства «Просвіти» до Івана Франка. 1910; папір / друк, рукопис; 417×340 мм; 88 мем.
- Привітання Іванові Франку з нагоди 25-літнього ювілею творчої праці від мешканців села Ниновичі. 1898; папір / рукопис; 340×210 мм; 345 мем.
- Привітання Іванові Франку з нагоди 25-літнього творчого ювілею від мешканців села Товстенського Гусятинського повіту. 1898; папір / рукопис; 680×420 мм; 407 мем.
- Лікарське свідоцтво про хворобу і причину смерті Івана Франка за підписом Володимира Кобринського. 30.05.1916; папір / рукопис; 340×210 мм; 2233 ор.
- Відмова властей в організації церковного похорону покійного Івана Франка на прохання української громади. 29.V.1916; папір / рукопис; 350×210 мм; 2234 ор.
- Звернення Василя Давидяка до Митрополичого Ординаріату з проханням дати дозвіл на церковне поховання Івана Франка. Львів, 31.V.1916; папір / рукопис; 360×210 мм; 2235 ор.
- Документ за підписом Карла Бандрівського про надання Митрополії лікарського свідоцтва про хворобу і причину смерті Івана Франка. 30.V.1916; папір / рукопис; 345×215 мм; 2236 ор.
- Свідоцтво про народження Целіни Журовської (в заміжжі – Зигмунтовської). Дрогобич, 22.VII.1884; папір / рукопис; 338×207 мм; 3973 ор.
- Посвідка про реєстрацію Целіни Зигмунтовської у Львівській поліції. 03.12.1919; папір / рукопис; 111×152 мм; 3974 ор.
- Афіша святкового концерту з нагоди відкриття пам'ятника на могилі Івана Франка. 27.V.1933; папір / друк; 230×150 мм; 15 запр.
- Відозва до виборців округу Коломия – Снятин – Косів голосувати за кандидатуру Северина Даниловича. Львів, 25.II.1891; папір / друк; 220×300 мм; 273 запр.
- Заклик до українського громадянства збирати кошти на дитячий будинок, пам'ятник і музей в с. Нагуєвичі. Накладом Д[окто]ра [Адольфа] Скибінського в Дрогобичі; папір / друк; 230×300 мм; 278 запр.
- Заклик виборчого комітету до селян на підтримку кандидатури Івана Франка на виборах послів до австрійського парламенту. Перемишль, 1895; папір / друк; 205×290 мм; 283 запр.
- Програма вечора, присвяченого Тарасу Шевченкові й Іванові Франку в Градці Кральовій (Чехословаччина), організованого українськими емігрантами; папір / друк; 313×232 мм; 360 запр.
- Запрошення-програма на святковий вечір, присвячений 5-й річниці з дня смерті Івана Франка у Пардубці (Чехословаччина). 1921; папір / друк; 260×155 мм; 373 запр.
- Оголошення про обхід в пам'ять Івана Франка. Перелік пам'ятних заходів 27.VI.1917 у Тернополі; папір / друк; 360×220 мм; 432 запр.
- Афіша святкового концерту у Раві-Руській заходом комітету для вшанування 5-ї річниці смерті Івана Франка. 26.VIII.1921; папір / друк; 580×450 мм; 433 запр.
- Афіша лекцій, присвячених Івану Франкові, які влаштовує філія Товариства Петра Могили в Перемишлі до 10-річчя смерті Івана Франка. Перемишль, 1926; папір / друк; 310×470 мм; 441 запр.
- Афіша благодійної вистави за поемою Івана Франка «Лис Микита» 10.VI.1926. Львів; папір / друк; 235×135 мм; 442 запр.
- Афіша концерту в честь Івана Франка. Кавчий Кут (Кути, Стрийський район). 12.VII.1936; папір / друк; 480×310 мм; 453 запр.
- Заклик до громади с. Небилова Калуського повіту жертвувати на пам'ятник Тарасові Шевченку. 2.IV.1914; папір / друк; 310×230 мм; 635 запр.
- Реклама. Друкована продукція книгарні НТШ, 1926; папір / друк; 364×288 мм; 1214 запр.
- Програма вистави «Украдене щастя» за п'єсою Івана Франка у постановці «Тернопільських театральних вечорів». 1917; папір / друк; 205×125 мм; 1238 запр.
- Афіша вистави «Украдене щастя» за п'єсою Івана Франка у постановці малоросійської трупи Миколи Садовського 12.X.1904 у Полтаві; папір / друк; 322×141 мм; 1239 запр.
- Ярослав Ярославенко. Не винен я тому... / слова Івана Франка. Солюва пісня у супроводі фортеп'яна. Львів: Музична накладня Торбан, [1920]. №118. 4 с.; папір / друк; 270×340 мм; 97 хут.
- Денис Січинський. Даремне, пісне... На слова Івана Франка. Мужеський хор. Львів: Музична накладня Торбан. №101. 4 с.; папір / друк; 170×270, 175×240, 248×318 мм; 104 хут.
- Іван Плесканко. Околиці старих Нагуєвич. 1950; папір / ліногравюра; 100×150 мм; 167 хут.
- Климентій Квітка. Збірник українських пісень з нотами. Гармонізація – Борис Яновський. Київ, 1902. 12 с.; папір / друк; 165×255 мм; 294 мем.
- Денис Січинський. «Не пора!» / слова Івана Франка. Видавництво «Станіславівського Бояна». 1902. Ч. 1; папір / друк; 235×135 мм; 307 мем.
- Микола Лисенко. Вічний революціонер / слова Івана Франка. Львів: Бандурист; папір / друк; 235×300 мм; 308 мем.
- Ярослав Ярославенко. Ой ідуть, ідуть тумани / слова Івана Франка. Львів: Музична накладня «Торбан»; папір / друк; 335×270 мм; 310 мем.
- Микола Лисенко. «Місяцю-князю» (слова Івана Франка), «Дівчино, рибалонько любба» (слова Генріха Гайне). Дарунок Дарії-Софії Бандрівської; папір / рукопис; 265×360 мм; 311 мем.
- Денис Січинський. Пісне моя / слова Івана Франка. Видавництво «Станіславівського Бояна», 1902. Ч. 5; папір / друк; 295×240 мм; 315 мем.
- Анатолій Кос-Анатольський. Гімн Каменяреві / слова Дмитра Павлика. 1956; папір / друк; 230×307 мм; 301 хут.
- Василь Безкорований. Українські думки. Частина 5. На скрипку з фортеп'яном. «Гей хто на світі». Мужеський хор з барітоновим сольом. Львів-Тернопіль, 1898; папір / друк; 230×235 мм; 1514 хут.
- Олена Кульчицька. Хата селянина; папір / туш; 280×320 мм; 4 хут.
- Олена Кульчицька. Наліпка з портретом Івана Франка, випущена до 10-річчя від дня смерті письменника. 1926; папір / естамп; 160×210 мм; 29 запр.
- Євген Безніско. Ілюстрація до поеми Івана Франка «Мойсей». 1967; папір / ліногравюра; 655×555 мм; 276 хут.
- Євген Безніско. Ілюстрація до поеми Івана Франка «Мойсей». 1967; папір / ліногравюра; 670×530 мм; 278 хут.
- Євген Безніско. Ілюстрація до поеми Івана Франка «Мойсей». 1967; папір / ліногравюра; 425×725 мм; 281 хут.
- Євген Безніско. Ілюстрація до поеми Івана Франка «Мойсей». 1967; папір / ліногравюра; 455×618 мм; 284 хут.
- Іван Косинін. Ілюстрація до поеми «Лис Микита»; папір / акварель; 190×240 мм; 486 хут.
- Іван Косинін. Ілюстрація до поеми «Лис Микита»; папір / акварель; 210×330 мм; 522 хут.
- Іван Косинін. Ілюстрація до поеми «Лис Микита»; папір / акварель; 220×290 мм; 535 хут.
- Юзефа Кратохвиля-Відимська. Будинок Івана Франка у Львові. Північна сторона; папір / пастель; 240×190 мм; 577 хут.
- Юзефа Кратохвиля-Відимська. Будинок університету, в якому вчився Іван Франко; папір / пастель; 270×200 мм; 580 хут.
- Валентин Бунов та Василь Форостецький. Ілюстрація до оповідання Івана Франка «Історія кожуха». 1951; папір / акварель; 220×285 мм; 632 хут.
- Газета. Діло. № 9033, Львів, 30 мая, 1916. 4 с.; папір / друк; 576 кн.
- Газета. Діло. № 137 (9036), Львів, 2 червня (20 мая) 1916. 4 с.; папір / друк; 578 кн.
- Газета. Діло. № 43 (8942), Львів, 14 (1) лютого, 1916. 4 с.; папір / друк; 4275 кн.
- Газета. Вперед! № 75 (558), Львів, 28 травня 1921. 4 с.; папір / друк; 4758 кн.
- Газета. Український голос. № 19, Перемишль, 1 червня 1919. 2 с.; папір / друк; 5717 кн.
- Газета. Український вістник. № 101, Львів, 29 травня 1921. 2 с.; папір / друк; 5726 кн.
- Газета. Покуття. № 1. Коломия, 19 червня 1921. 2 с.; папір / друк; 5730 кн.
- Газета. Діло. № 147, Львів, 5 липня (22 червня) 1911. 8 с.; папір / друк; 7582/12 кн.
- Газета. Діло. № 149, Львів 8 липня (25 червня) 1911; папір / друк; 7582/13 кн.
- Журнал. Нова хата. № 11 – 12, Львів, 1936. 30 с.; папір / друк; 9994 кн.
- Франко І. Воа Constrictor. Нове, перероблене видання. Львів, 1907. 150 с.; папір / друк; 82 кн.
- Франко І. «Король Балагулів» Антін Шашкевич і його українські вірші. Відбитка із Записок НТШ, т. 34 с.; папір / друк; 639 кн.
- Франко І. Вірші на громадські теми. Львів, 1913. 24 с.; папір / друк; 732 кн.
- Дума про Наума Безумовича. Один листок з історії райхсрату Джекжаліка. Львів, 1879. 16 с.; папір / друк; 736 кн.
- Франко І. Котра віра ліпша? Інтермедія Жида з Русином. Львів, 1913. 48 с.; папір / друк; 741 кн.
- Франко І. Іван Вишенський руський писатель XVI віку. Коломия, 1892. 26 с.; папір / друк; 739 кн.
- Franko I. Bajka o dobrobyciu. Warszawa, 1890. 16 с.; папір / друк; 787 кн.
- Франко І. Коли ще звірі говорили. Друге побільшене видання. Львів, 1903. 148 с.; папір / друк; 901 кн.
- Франко І. Мойсей. Поема. Львів, 1905. 104 с.; папір / друк; 10696 кн.
- Франко І. В плен-єрі. Львів, 1899. 36 с.; папір / друк; 5577/2 кн.
- Франко І. Лис Микита. П'яте видання. Київ, 1914. 152 с.; папір / друк; 8915 кн.
- Франко І. Украдене щастє. Друге Виданє. Львів, 1901. 118 с.; папір / друк; 9811 кн.
- Робочий письмовий стіл із редакції часопису «Kurjer Lwowski», де Франко пропрацював 10 років; дерево / різьблення; 3 мем.
- Два підсвічники зі згорілої церкви св. Миколая в с. Нагуєвичі. Орієнтовно кін. XIX ст; дерево / точення; 445×125 мм; 443×130 мм; 515/1-2 мем.
- Розп'яття зі згорілої церкви св. Миколая в с. Нагуєвичі. Орієнтовно кін. XIX ст; дерево / різьблення; 470×160 мм; 513 мем.
- Василь Одрехівський. Захар Беркут. 1966; дерево / різьблення; 160×83×78 см; 272 хут.
- Василь Одрехівський, Іван Кушнір. Панно-барельєф з ілюстрацією до повісті Івана Франка «Захар Беркут». 1951; дерево / різьблення; 174×140 см; 688 хут.
- Іван Весна, Епштейн. Барельєфний портрет Івана Франка з фотографії 1904 р.; дерево / різьблення; 41×110 см; 684 хут.
- Роман Захаров. Скульптура Захара Беркута. Львів, 1963; дерево / різьблення; 145×63×54 см; 267 ндф.

List of conserved items

- Four chart with pictures of different types of fishes. The author of the paintings - Boleslaw Roman Dłuski; paper / chromolitography; 510×360 mm; 41–44 mem.
- Mykhailo Vorobets's business card; |paper / print, pencil; 100×65 mm; 91 mem.
- Nestor Petrovskiy's business card; paper / print; 80×45 mm; 92 mem.
- Mykola Lysenko's business card with an autograph. Supposedly 1888; paper / print, ink; 90×55 mm; 93 mem.
- Mykhailo Pavlyk's business card with an autograph. 27.X.1901; paper / print, ink; 90×55 mm; 94 mem.
- Mykhailo Pavlyk's business card with an autograph; paper / print, pencil; 90×55 mm; 95 mem.
- Solomiya Krushelnyska's business card with an autograph. 1899; paper / print, ink; 100×65 mm; 96 mem.
- Vasyl Shchurat's business card; paper / print; 105×65 mm; 97 mem.
- Hryhoriy Ohonovskiy's business card with an autograph. 2.X.1896; paper / print, ink; 100×55 mm; 98 mem.
- Oleksandr Kolessa's business card with an autograph. 2.X.1896; paper / print, ink; 100×60 mm; 99 mem.
- Ivan Fedorchenko's business card. 1902; paper / print, ink; 100×60 mm; 100 mem.
- Ivan and Severyna Kabarovskiy's business card from Khodoriv with an autograph – greetings with the anniversary to Ivan Franko; paper / print, ink; 100×55 mm; 101 mem.
- Sydir Tverdokhlib's business card with an autograph. 1911; paper / print, ink; 105×50 mm; 103 mem.
- Kost Pankivskiy's business card with an autograph. 1907; paper / print, ink; 106×60 mm; 103 mem.
- Maksym Slavinskiy's business card with an autograph. 1903; paper / print, ink; 90×55 mm; 105 mem.
- Nestor Rudnytskiy's business card with an autograph. 1901; paper / print, ink; 105×55 mm; 106 mem.
- Dmytro Bech's business card; paper / print; 105×45 mm; 107 mem.
- Yosyph Kernyakevych's business card with an autograph; paper / print, ink; 105×60 mm; 109 mem.
- Volodymyr Rozov's business card with an autograph; paper / print, ink, pencil; 125×55 mm; 110 mem.
- Mykailo Vasyliiev's business card; paper / print; 90×55 mm; 113 mem.
- Ivan Radetskiy's business card; paper / print; 105×65 mm; 114 mem.
- Oleksandr Skoropys-Voltukhovskiy's business card; paper / print; 90×55 mm; 120 mem.
- Stephan Yuryk's business card; paper / print, ink; 110×65 mm; 121 mem.
- Yevhen Mandycheskiy's business card; paper / print, ink; 100×60 mm; 122 mem.
- Oleksandr Sushko's wife's business card; paper / print, ink; 100×50 mm; 123 mem.
- Yevhen Mandycheskiy's business card with an autograph. 1899; paper / print, ink; 60×100 mm; 124 mem.
- Volodymyr Shemeta and Volodymyr Leontovych's business card; paper / print, pencil; 110×65 mm; 125 mem.
- Yevhen Chykalenko's business card; paper / print; 110×65 mm; 126 mem.
- Ljubomir Miletitch's business card; paper / print, ink; 110×65 mm; 127 mem.
- Museum of the Austrian ethnography's business card; paper / print, ink; 115×65 mm; 128 mem.
- Alexander J. Boroday's business card; paper / print; 60×55 mm; 130 mem.
- Henryka Mejor's business card; paper / print; 90×50 mm; 131 mem.
- Adolf Černý's business card; paper / print; 110×70 mm; 132 mem.
- George Raffalovich's business card; paper / print; 90×50 mm; 133 mem.
- Wojciech Pantoński's business card; paper / print; 60×55 mm; 134 mem.
- Yulian Yavorsky's business card; paper / print, ink; 100×60 mm; 144 mem.
- Ernest Teodor Breiter's business card; paper / print, ink; 105×55 mm; 147 mem.
- Ivan Puluji's business card; paper / print, pencil; 115×65 mm; 148 mem.
- František Hlaváček's business card; paper / print, pencil; 75×45 mm; 149 mem.
- Franciszek Starzecki's business card; paper / print, ink; 105×60 mm; 150 mem.
- Unknown person's business card; paper / ink; 130×65 mm; 151 mem.
- Greetings to Ivan Franko in the day of the 40th anniversary of literary activity from The Mutual Aid of Galician and Bukovynian Teachers in Lviv Society. 1914; paper / print, manuscript; 300×237 mm; 74 mem.
- Greetings to Ivan Franko on the occasion of the 25th anniversary of literary activity from school youth of Stanislav; paper / manuscript, aquarelle; 420×275 mm; 79 mem.
- A certificate to Ivan Franko from the main government of the Ukrainian Pedagogical Society about awarding him an honor membership. 1913; paper / manuscript; 440×310 mm; 86 mem.
- A letter from Prosvita Society to Ivan Franko. 1910; paper / manuscript; 417×340 mm; 88 mem.
- Greetings to Ivan Franko on the occasion of the 25th anniversary of literary activity from inhabitants of the village of Nynovychi. 1898; paper / manuscript; 340×210 mm; 345 mem.
- Greetings to Ivan Franko on the occasion of the 25th anniversary of literary activity from inhabitants of the village of Tovstenke of Husiatyn povit. 1898; paper / manuscript; 680×420 mm; 407 mem.
- Medical certificate about the disease and cause of Ivan Franko's death signed by Volodymyr Kobrynskiy. 30.05.1916; paper / manuscript; 340×210 mm; 2233 or.
- A refuse of the authorities for the request of the Ukrainian community to organize a church burial of deceased Ivan Franko. 29.V.1916; paper / manuscript; 350×210 mm; 2234 or.
- Vasyl Davydiak's appeal to Metropolitan Ordinariate with the request to give a permission for church burial of Ivan Franko. 31.V.1916; paper / manuscript; 360×210 mm; 2235 or.
- A document signed by Karol Bandrivskiy about giving to a Metropolis a medical certificate about the disease and cause of Ivan Franko's death signed 30.V.1916; paper / manuscript; 345×215 mm; 2236 or.
- A birth certificate of Celina Żurowska (married Zugmuntowska). Drohobych, 22.VII.1884; paper / manuscript; 338×207 mm; 3973 or.
- A registration certificate of Celina Żurowska in Lviv Police. Drohobych, 03.12.1919; paper / manuscript; 111×152 mm; 3974 or.
- A poster of the festive concert on the occasion of the opening of the headstone at Ivan Franko's grave. 27.V.1933; paper / print; 230×150 mm; 15 zapr.
- A call to voters of Kolomyia – Sniatyn – Kosiv district to vote for the candidate Severyn Danylovych. Lviv, 25.II.1891; paper / print; 220×300 mm; 273 zapr.
- A call to Ukrainian citizens to raise money for an orphanage, monument and museum in the village of Nahuievychi. Financed by Doctor Rudolf Skybinskiy in Drohobych; paper / print; 230×300 mm; 278 zapr.
- A call of the electoral committee for the support of Ivan Franko as a candidate for the ambassador to Austrian parliament. Peremyshl, 1895; paper / print; 205×290 mm; 283 zapr.
- A program of the evening dedicated to Taras Shevchenko and Ivan Franko in Hradec-Králové (Czechoslovakia) organized by Ukrainian emigrants; paper / print; 313×233 mm; 360 zapr.
- An invitation-program to the evening dedicated to the 5th anniversary of Ivan Franko's death in Pardubice (Czechoslovakia). 1921; paper / print; 260×155 mm; 373 zapr.
- An announcement about honoring Ivan Franko. A list of the memorial events 27.VI.1917 in Ternopil; paper / print; 360×220 mm; 432 zapr.
- A poster of a festive concert in Rava-Ruska by a committee for a honoring the 5th anniversary of the Ivan Franko's death. 26.VIII.1921; paper / print; 580×450 mm; 433 zapr.
- A poster of lectures dedicated to Ivan Franko, organized by the affiliate of The Petro Mohyla Society in Peremyshl to the 10th anniversary of Ivan Franko's death. Peremsl, 1926; paper / print; 310×470 mm; 441 zapr.
- A poster of a charitable play by Ivan Franko's poem «Mykyta the Fox». 10.VI.1926. Lviv; paper / manuscript; 235×135 mm; 442 zapr.
- A poster of a concert in honor of Ivan Franko. Kavchiiy Kut (Kuty, Strykiy district). 12.VII.1936; paper / print; 480×310 mm; 453 zapr.
- A call to community of the village of Nebyliv of Kalush povit to donate for the monument of Taras Shevchenko. 2.IV.1914; paper / print; 310×230 mm; 635 zapr.
- An announcement. Printed production of the NTS bookstore 1926; paper / print; 364×288 mm; 1214 zapr.
- A program of the play «The Stolen Happiness» based on Ivan Franko's drama by «Ternopil Theatrical Evenings». 1917; paper / print; 205×125 mm; 1238 zapr.
- A poster of the play «The Stolen Happiness» based on Ivan Franko's drama by Malorussian troupe of Mykola Sadovskiy. 12.X.1904 in Poltava; paper / print; 322×141 mm; 1239 zapr.
- Yaroslav Yaroslavenko. I am not guilty because... / Ivan Franko's lyrics. Solo song accompanied by piano. Lviv: Musical publishing house Torban, [1920]. № 118. 4 p.; paper / print; 270×340 mm; 97 khut.
- Denys Sichynskiy. Useless, lean... Ivan Franko's lyrics. Men's choir. Lviv. Musical publishing house Torban. № 101. 4 p.; paper / print; 170×270, 175×240, 248×318 mm; 104 khut.
- Ivan Pleskanko. Suburbs of an old Nahuievychi.1950; paper / linocut; 100×150 mm; 167 khut.
- Klymentiy Kvitka. A Digest of Ukrainian songs with musical notes. Harmonization – Borys Yanovskiy. Kyiv, 1902. 12 p.; paper / print; 165×255 mm; 294 mem.
- Denys Sichynskiy. «It's Not a Time» / Ivan Franko's lyrics. Stanislaviv Boyan Publishing House 1902. № 1; paper / print; 235×135 mm; 307 mem.
- Mykola Lysenko. «The Eternal Revolutioner» / Ivan Franko's lyrics. Lviv: Banduryst; paper / print; 235×300 mm; 308 mem.
- Yaroslav Yaroslavenko. «Oh, Fogs are Coming» / Ivan Franko's lyrics. Lviv Musical Publishing House Torban; paper / print; 335×270 mm; 310 mem.
- Mykola Lysenko. «The Moon-Prince» (Ivan Franko's lyrics), «My Dear Fishing Girl» (Heinrich Heine's lyrics). A gift of Dariya-Sophiya Bandrivska; paper / print; 265×360 mm; 311 mem.
- Denys Sichynskiy. «My Song» / Ivan Franko's lyrics. Stanislaviv Boyan Publishing House 1902. № 5; paper / print; 295×240 mm; 315 mem.
- Anatolij Kos-Anatolskiy. An Anthem to Stonemason / Dmytro Pavlychko's lyrics. 1956; paper / print; 230×307 mm; 301 khut.
- Vasyl Bezkorovainyi. Ukrainian Thoughts. Part 5. For violin with piano. «Hey, who is in the world». Men's choir with baryton solo. Lviv-Ternopil, 1898; paper / print; 230×235 mm; 1514 khut.
- Olena Kulchytska. A House of a Peasant; paper / Indian ink; 280×320 mm; 4 khut.
- Olena Kulchytska. A sticker with a portrait of Ivan Franko, made on the occasion of the 10th anniversary of the writer's death. 1926; paper / engraving; 160×210 mm; 29 zapr.
- Yevhen Beznisko. Illustrations to the Ivan Franko's poem «Moses». 1967; paper / linocut; 655×555 mm; 276 khut.
- Yevhen Beznisko. Illustrations to the Ivan Franko's poem «Moses». 1967; paper / linocut; 670×530 mm; 278 khut.
- Yevhen Beznisko. Illustrations to the Ivan Franko's poem «Moses». 1967; paper / linocut; 425×725 mm; 281 khut.
- Yevhen Beznisko. Illustrations to the Ivan Franko's poem «Moses». 1967; paper / linocut; 455×618 mm; 284 khut.
- Ivan Kosynin. Illustrations to the poem «Mykyta the Fox»; paper / aquarelle; 190×240 mm; 486 khut.
- Ivan Kosynin. Illustrations to the poem «Mykyta the Fox»; paper / aquarelle; 210×330 mm; 522 khut.
- Ivan Kosynin. Illustrations to the poem «Mykyta the Fox»; paper / aquarelle; 220×290 mm; 535 khut.
- Yuzefa Kratokhvyliia-Vidymska. Ivan Franko's House in Lviv. The Northern Part; paper / pastel; 240×190 mm; 577 khut.
- Yuzefa Kratokhvyliia-Vidymska. University Building where Ivan Franko Studied; paper / pastel; 270×200 mm; 577 khut.
- Valentyn Bunov and Vasyl Forostetskiy. Illustrations to the Ivan Franko's novel «The story of a sheepskin coat».1951; paper / aquarelle; 220×285 mm; 632 khut.
- Newspaper. Dilo. No. 9033, Lviv, May 30, 1916. 4 p.; paper / printing; 576 n.
- Newspaper. Dilo. No. 137 (9036), Lviv, June 2 (May 20) 1916. 4 p.; paper / printing; 578n.
- Newspaper. Dilo. No. 43 (8942), Lviv, February 14 (1), 1916. 4 p.; paper / printing; 4275n.
- Newspaper. Vpered! No. 75 (558), Lviv, May 28, 1921. 4 p.; paper / printing; 4758n.
- Newspaper. Ukrainkyi Holos. No. 19, Przemyśl, June 1, 1919. 2 p.; paper / printing; 5717n.
- Newspaper. Ukrainkyi Vistnyk. No. 101, Lviv, May 29, 1921. 2 p.; paper / printing; 5726n.
- Newspaper. Pokuttia. No. 1. Kolomyia, June 19, 1921. 2 p.; paper / printing; 5730n.
- Newspaper. Dilo. No. 147, Lviv, July 5 (June 22) 1911. 8 p.; paper / printing; 7582/12n.
- Newspaper. Dilo. No. 149, Lviv, July 8 (June 25), 1911; paper / printing; 7582/13n.
- Magazine. Nova Khata. No. 11 – 12, Lviv, 1936. 30 p.; paper / printing; 9994n.
- Franko I. Boa Constrictor. New, revised edition. Lviv, 1907. 150 p.; paper / printing; 82n.
- Franko I. «Korol Balaguliv» Antin Shashkevych and his Ukrainian poems. Print from Notes of the Shevchenko Scientific Society, vol. 34 p.; paper / printing; 639n.
- Franko I. Poems on public themes. Lviv, 1913. 24 p.; paper / printing; 732 n.
- Duma about Naum Bezumovych. One page from the history of the Reichsrat of Jejaluk. Lviv, 1879. 16 p.; paper / printing; 736n.
- Franko I. Which faith is better? Interlude of the Jew with Rusyn. Lviv, 1913. 48 p.; paper / printing; 741n.
- Franko I. Ivan Vyshenskiy Ukrainian writer of the 16th century. Kolomyia, 1892. 26 c; paper / printing; 739n.
- Franko I. A Tale about Prosperity. Warsaw, 1890. 16 p.; paper / printing; 787n.
- Franko I. When the Animals Could Talk. Second enlarged edition. Lviv, 1903. 148 p.; paper / printing; 901n.
- Franko I. Moses. Poem. Lviv, 1905. 104 p.; paper / printing; 10696n.
- Franko I. In plein air. Lviv, 1899. 36 p.; paper / printing; 5577/2n.
- Franko I. Lys Mykyta. Fifth edition. Kyiv, 1914. 152 p.; paper / printing; 8915n.
- Franko I. The Stolen Happiness. Second Edition. Lviv, 1901. 118 p.; paper / printing; 9811n.
- A desk from the editorial office of the Kurjer Lwowski magazine, where Franko worked for 10 years; wood / carving; 3 mem.
- Two candlesticks from the burnt-out church of St. Nicholas in the village Naguyevichi. Approximately the end of the XIX century; wood / turning; 445×125 mm; 443×130 mm; 515/1-2 mem.
- Cross from the burnt church of St. Nicholas in the village Naguyevichi. Approximately the end of the XIX century; wood / carving; 470×160 mm; 513 mem.
- Vasyl Odrekhivskiyi. Zakhar Berkut. 1966; wood / carving; 160×83×78 cm; 272 khut.
- Vasyl Odrekhivskiyi, Ivan Kushnir; Bas-relief with an illustration to Ivan Franko's novel «Zakhar Berkut». 1951; wood / carving; 174×140 cm; 688 khut.
- Ivan Vesna, Epstein. Bas-relief portrait of Ivan Franko based on the 1904 photo; wood / carving; 41×110 cm; 684 khut.
- Roman Zakharov. Sculpture by Zakhar Berkut. Lviv, 1963; wood / carving; 145×63×54 cm; 267 ndf.

Видання підготовлено за підтримки
Українського культурного фонду.
Позиція Українського культурного фонду
може не збігатися з думкою авторів.

ВРЯТОВАНИ. Каталог виставки реставрованих предметів із фондів Дому Франка
/ Упорядники: Віктор Мартинюк, Богдана Мелих, Богдан Тихолоз;
Львівський національний літературно-меморіальний музей Івана Франка;
Інститут франкознавства ЛНУ ім. Івана Франка;
за підтримки Українського культурного фонду.

Львів: [Львівський національний літературно-меморіальний музей Івана Франка],
2023. – 80 с., іл. – (Серія «Бібліотека Дому Франка». Вип. 17).

Керівник проєкту «FrankoData: відкритий цифровий музей» – Віктор Мартинюк
Кураторка виставки «Врятовані» – Богдана Мелих
Заступник керівника проєкту – Богдан Тихолоз
Менеджер проєкту – Любомир Більо
Графічний дизайн та верстка – Віктор Мартинюк
Фото і сканкопії – Ірина Волощак, Богдана Мелих,
Віктор Мартинюк та учасники проєкту
Переклад текстів – Марта Госовська
Літературний редактор – Зоряна Дрозда

Надруковано за ухвалою науково-методичної ради
Львівського національного літературно-меморіального музею Івана Франка
(Протокол № 10 від 19.10.2023 р.)

Підписано до друку 1.11.2023.
Формат: 60x84/8.
Папір Arctic volume white.
Друк цифровий.
Умовн. друк. арк. 7,44.
Наклад 100 прим.

Видруковано
ПП «Мульти Арт»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 3318 від 18.11.2008